

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΑΡΤΕΙΑ ΚΕ. ΜΑΡΤΙΟΥ

Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κήπου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀπὸ τοῦ προσεχῶς φύλλου διακόπτεται ἡ εἰς ἰδι-
αίτερον ἐκδοσίς τοῦ παραρτήματος, αἱ δὲ τέσσαρες
αὐτοῦ μεγάλας σελίδες προστίθενται ἐντὸς τοῦ φύλ-
λου. Ἡ διακοπὴ αὕτη θὰ διαρκέσῃ μόνον μέχρι τῆς
ἐνάρξεως νέου μυστηρίου, ἐκτὸς ἂν γενικευθῇ ἢ
ἐπικρατήσῃ ἡμῖν ὑπὸ πολλῶν εὐχῆ, νὰ ἔχωσι ἀνείαν
καὶ οὐκ ἀπηρημένην τὴν ἑβδομάδα.
Τὴν ἑλλείψιν τοῦ μυστηρίου θέλουσιν ἀναπλη-
ρῶσθαι οἱ τρία μεγάλα διηγήματα ἐκλεκτῶν ὑποθέ-
σεων, ὧν προετάχθη σήμερον ἀρχομένη

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

καὶ μικρὸν πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυστήριον

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΜΕΛΗΤΟΣ

ὀφειλόμενον εἰς τὴν συμπαθῆ γραφίδα τοῦ ἡμετέρου
συνεργάτου κ. Γ. Μαρᾶνου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡ ἄτοκτονία, ὑπὸ Α. Καλλιθεωκᾶ.
- Ἡ ἑορτὴ τῆς Γραβιάς: Ὁ λόγος τοῦ Βασι-
λέως. Ἡ Μάχη τῆς Γραβιάς, ὑπὸ Κ. Ν. Πα-
παμιχαλοπούλου. Ὁδυσσεὺς Ἄνδρῆτος, ὑπὸ
Ἀχιλλέως Παράσχου.
- Ἀναμνήσεις Ἑρμοπούλεως (τέλος), ὑπὸ Ἰωάν-
νου Μ. Δαμβέργη.
- Ἡ ἄγνωστος, διήγημα τῆς Miss Calmon Μετά-
φρασις Α΄.
- Ἐιδήσεις τῆς ἑβδομάδος.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Τὰ Δύσκολα Χρόνια τοῦ Δι-
σκου (τέλος), Σελ. 389-394 καὶ Ἐπίλογος τοῦ
Μεταφραστοῦ, Σελ. 4 - ἦ.

ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑ

Αἱ ἀπὸ τίνος συμβαίνουσιν συχνὰ αὐ-
τοχειρία προκαλοῦσι τὴν ἐκπληξιν, ἐν δὲ
τῇ ψυχῇ γεννώσιν ἀόριστόν τι αἰσθημα
φρίκης καὶ ἀπελπισίας. Διατί; τίνα λό-
γον ἔχουσιν αἱ αὐτοχειρία αὗται; καὶ
πρὸ πάντων διατί ἡ οἶονε ἐπιδημικὴ αὐ-
τῇ εἰσβολῇ τῆς αὐτοχειρίας; Τὸ ζήτημα
εἶνε μεγίστου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος,
πᾶς δ' ὁ δυνάμενος νὰ γράψῃ ἢ νὰ λα-
λήσῃ ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης, ὀφείλει
νὰ ἐξαναστή κατὰ τῆς παρατηρουμένης
ὀλεθρίας τάσεως.

Καὶ ἀναγινώσκωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας,
ὅτι ἠτύχτησεν ὁ Α. ἐνεκα λόγων οἰ-
κονομικῶν, ὅτι ἠτύχτησεν ὁ Β. διότι
ἐπάσχε νόσον, ἀφ' ἧς δὲν ἤλπιζε νὰ ἰαθῇ,
ὅτι ἠτύχτησεν ὁ Γ. ἐνεκα λόγων φι-
λοτιμίας κττ. Καὶ δὲν εὐρίσκετε βεβαίως
ἐπαρκεῖς τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐν τῇ
ψυχῇ ὑμῶν ὑπολείπεται ἀμφιβολία καὶ
δισταγμός, καὶ κινεῖτε μετὰ δυσπιστίας
τὴν κεφαλήν, ὡς εἰ ἐλέγετε «ἄλλη εἶνε
ἡ πραγματικὴ αἰτία». Πῶς! ἡ ἀπώλεια

χιλιαδῶν τινῶν δραχμῶν, ἡ νόσος, ἔστω
καὶ ἀνίατος, ἢ ἡ ἀνάμιξις εἰς σκανδαλώ-
δη τινὰ ὑπόθεσιν ἠνάγκασαν τὸν ἄνθρωπον
ἐκεῖνον νὰ λησμονήσῃ τὰς πρὸς ἑαυτὸν,
τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν ὑπο-
χρεώσεις του καὶ νὰ διαρρήξῃ τὸ κρανίον!
Ὅχι. Ἀλλαχοῦ δέον νὰ ζητηθῇ ἡ προσε-
χὴς αἰτία. Δὲν ἀρνούμεθα βεβαίως, ὅτι
οἱ ἀνωτέρω λόγοι εἰσὶ τὰ μεμακρυσμένα
αἰτία, αἱ πρόφασεις, οὕτως εἶπειν, τῶν
αὐτοκτονιῶν, τὸ ἄμεσον ὁμῶς αἴτιον, τὸ
ὠθήσαν τὸν αὐτοκτόνον εἰς τὴν ἀπονενο-
ημένην πράξιν εἶνε ἄλλο.

Ποῖον;

Ἡ παραφροσύνη θὰ σᾶς εἴπωσι πολλοί,
φρονούντες καὶ ὑποστηρίζοντες, ὅτι ἡ αὐ-
τοχειρία δηλοῖ διατάραξιν φρενῶν. Ἐξ-
ανιστάμεθα κατὰ τῆς γνώμης ταύτης, τῆς
ἐπιστημονικῶς ἐσφαλμένης, τοσοῦτ' ἂν
μᾶλλον ὅσῳ ἡ ἱστορία γέμει περιπτώσεων
αὐτοχειριῶν; ἐν αἷς ἡ παραφροσύνη ὅλως
ἀποκλείεται. Δὲν δύναται τις βεβαίως
ν' ἀρνηθῇ, ὅτι πολλοὶ τῶν αὐτοκτονούν-
των ἐπάσχον τὰς φρένας, ὅλως ὁμῶς ἀ-
παράδεκτον τυγχάνει, ὅτι πάντες οἱ αὐ-
τόχειρες ἦσαν παράφρονες. Ἐνταῦθα δὲ
μόνον περὶ τῶν μὴ παραφρονῶν αὐτοκτο-
νούντων ποιούμεθα λόγον.

Τῆς παραφροσύνης λοιπὸν ἀποκλειο-
μένης, ποῖον εἶνε τὸ αἴτιον;

Ὁ Α. ἀπώλεσεν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ
πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν. Ἀπὸ τῆς
εὐπορίας περιήλθεν εἰς ἐνδειαν· βλέπει τὴν
οἰκογένειαν αὐτοῦ στερουμένην τῶν πάν-
των, καὶ θλίβεται. Κατέχεται ὑπὸ θλι-
βερῶν σκέψεων, καὶ ἐν τῇ ταραχῇ του ζη-
τεῖ διέξοδον, τρόπον ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς
δυσχεροῦς θέσεως, εἰς ἣν περιήλθεν. Αἰ-
φνης ἡμέραν τινὰ ἀναγινώσκει εἰς τὰς ἐ-
φημερίδας, ὅτι ὁ Β. ἠτύχτησεν ἐνεκα
οἰκονομικῶν περιπετειῶν. — Ἴδού, λέγει
καθ' ἑαυτὸν, μία διέξοδος. Ἡ αὐτοχει-
ρία! Καὶ ἀληθῶς ἂν ἀπέθνησκον, θ' ἀ-
πηλασσομένη τῶν ὄχληρῶν αὐτῶν σκέ-
ψεων καὶ τῆς δυστυχίας. Διατί τάχα
ὁ Β. ἠτύχτησεν; Δὲν εὗρεν ἴσως ἄλ-
λην διέξοδον.

Καὶ συζητεῖ ἐν τῷ νῷ τὴν αὐτοχειρίαν,
καὶ βαθμηδὸν ριζοῦται ἐν αὐτῷ ἡ ἰδέα
αὕτη, καὶ κυριεῖται αὐτοῦ, καὶ τὸν καθι-
στᾶ ἐπιλήσιμον καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς κοι-
νωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐπὶ
τέλους . . . ὁ Α. μιμνῆται τὸν Β.

ἠτύχτησεν!

Ἐρωτῶμεν ἤδη, τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν
ἠτύχτησεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Αἱ
χρηματικαὶ δυσχεραὶ θὰ σᾶς εἴπωσιν αἱ
ἀγγέλλουσαι τὸ γεγονός ἐφημερίδες. Ὅχι,
λέγομεν ἡμεῖς. Αἱ χρηματικαὶ δυσχεραὶ
ἢ ἡ μεμακρυσμένη αἰτία, ἢ πρόφασις, ἢ

προσεχὴς ὁμῶς, ἢ ἄμεσος, ἦν ἡ μίμησις.
Ἄν ὁ Α. δὲν ἐλάμβανε γνῶσιν τῆς αὐτο-
χειρίας τοῦ Β., ἤθελε βραδύτερον σκεφθῆ,
ὅτι διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐντίμου
ἐργασίας θ' ἀπηλάσσετο τῆς ἐνδείας, εἰς
ἣν περιήλθε. Θὰ ἠτύχτησεν τότε; Ὅχι
βεβαίως. Ἄλλ' ἐν τῇ κατεχούσῃ αὐτὸν
ἀπελπισίᾳ τῷ προσφέρεται μία διέξοδος
οὐκ ἴσως δύσκολος, καὶ αὐτὴν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Esquirol πρὸ ἡμῶν καὶ πλεόν
αἰῶνος εἶπεν «ὁ δεινὰ ἀτυχήσας ἢ κατα-
τρυχόμενος ὑπὸ τίνος θλίψεως, δὲν θὰ
ἠτύχτησεν, ἂν μὴ ἀνεγίνωσκεν ἐν τινι
ἐφημερίδι τὴν ἱστορίαν τῆς αὐτοχειρίας
φίλου ἢ γνωρίμου».

Ὁ Montaigne ἔγραψεν «ἡ θεὰ τῶν
ἀγωνιῶν τοῦ ἄλλου μοι προξενεῖ ἀγω-
νίαν». Καὶ ἀληθῶς οὐδὲν μεταδίδεται
εὐκολώτερον, ὅσον αἱ μεγάλαι συγκινή-
σεις τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας, οὐδὲν δ' εὐ-
κολώτερον ἐπιδρᾶ ἐπὶ τῆς φαντασίας,
τῆς βουλήσεως καὶ τοῦ λογικοῦ, ὅσον ἡ
ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τραγικῶν συμβεβη-
κότων προκκλουμένη ἀγωνία.

Εἶνε νῦν ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένη
ἡ ἐπίδρασις τῆς μιμήσεως. Ἄν δ' οὐδεὶς
δύνηται ν' ἀρνηθῇ αὐτὴν διὰ τὰς καλὰς
πράξεις, τὴν ἀγαθοεργίαν, ἐπὶ παραδει-
γματι, δέον νὰ μὴ τὴν ἀποκλείσῃ καὶ διὰ
τὰς κακὰς.

Ἡ μίμησις εἰς τὰ ἐγκλήματα εἶνε
ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως. Ἐν Παρι-
σίοις ὡς ἐν ἐκ τῶν αἰτίων τῶν συχνῶν καὶ
φρικαλέων ἐγκλημάτων κοινῇ θεωροῦνται
τὰ χρονικὰ τῶν ἐφημερίδων, ἰδίᾳ δὲ ἡ εἰ-
κονογραφημένη ἐφημερίς «Tribunal il-
lustre», ἡ περιγράφουσα ἐν πάσῃ λεπτο-
μερίᾳ τὰ τελούμενα ἐγκλήματα, καὶ δη-
μοσιεύουσα τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριά-
σεων τῶν κακούργουδικείων. Ὅσον δὲ
μᾶλλον μυστηριώδες εἶνε ἐγκλημα τι,
ὅσον αἱ περιστάσεις, ὅσῳ ἔτελέσθη, ἔτι
μᾶλλον ἀσυνήθεις, καὶ ὅσον ἡ περιγραφὴ
αὐτοῦ λεπτομερεστέρα καὶ τραγικωτέρα,
τόσον μᾶλλον ἐπιφοβὸς ἀποβαίνει ἡ μι-
μησις.

Διατί λοιπὸν ν' ἀρνηθῶμεν τὴν μίμησιν
εἰς τὴν αὐτοχειρίαν; Ἐκ παραδόσεως
γνωρίζομεν, ὅτι θύρα τις τοῦ ἐν Παρι-
σίοις μεγάρου τῶν ἀπομάχων ἐτειχίσθη,
διότι ἐξ αὐτῆς ἀπηγγονίσθησαν δώδεκα
ἄνθρωποι. Ναπολέον ὁ Α' διέταξε νὰ κατὰ
σκοπιὰ τις, διότι ἐν αὐτῇ τρεῖς ἐφονεύ-
θησαν.

Ἡ μίμησις λοιπὸν εἶνε ἡ προσεχὴς αἰτία
τῶν πλείστων αὐτοχειριῶν, καθάπερ καὶ
τῶν πλείστων ἐγκλημάτων. Τοῦτο πρέπει
πᾶς τις ἀκριβῶς νὰ κατανοήσῃ, ἰδίᾳ δὲ
οἱ δημοσιογράφοι, οἱ δραττάμενοι τῆς εὐ-
καιρίας, ἐν τοιαύταις περιστάσεσι, νὰ πα-

ραστήσωσι δι' ὧν ἔνεστι ζῶντων χρωμάτων τὰς περιπετειὰς τοῦ αἵματός σου δράματος. Ἐστῶσαν βέβαιον, ὅτι ἀλεπτομύριαι τῶν τελομένων ἐγκλημάτων καὶ αὐτοκτονιῶν, χρήσιμοι οὐσαὶ τῆ δικαιοσύνη καὶ τῆ ἐπιστήμῃ, ἀποβαίνουσιν ὄπλον ἐπικινδύνου, ριπτόμεναι εἰς τὴν δημοσιότητα. Ἄς κλείσῃ τὸ στόμα αἱ ἐφημερίδες εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἃς θραύσῃ τὴν γραφίδα αὐτῶν οἱ τούτων χρονολογῆται, καὶ θέλετε ἴδῃ, ὅτι κατὰ πολὺ θὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν αὐτοχειριῶν.

Ταῦτα γράφοντες δὲν ἐννοοῦμεν νὰ καταγορησώμεν τὸν τύπον. Τοῦναντίον ἀναγνωρίζομεν τὰς πολλὰς ὑπηρεσίας, ἃς οὗτος παρέσχε, παρέχει καὶ θὰ παράσχη τῇ πατρίδι. Ἄλλ' εἶνε βέβαιον, ὅτι ὁ τύπος ἔχει πλεονεκτήματα, καθάπερ ἐλαττώματα καὶ κινδύνους, καὶ περὶ τῶν τελευταίων τούτων λαλοῦμεν.

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑΣ

Ἐπισημειῖται τῆς Ἀποδοκιμασίας ἐν τῇ Ἐθ. Πανεπιστημίῳ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐώρταζεν ἡ Γραβία καὶ τὸ ἔθνος ὀλόκληρον. Ἡ εὐγενὴς πρωτοβουλία τοῦ κ. Κυργουσιῦ ἐκήρυξε κοινὸς ἐράνους πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου τοῖς 120 ὑπὸ τὸν Ὀδυσσεῖα Ἀνδρίτσον ἦρσαι, τὸ δὲ ὠραῖον ἔργον τῆς εὐγνωμοσύνης περατωθὲν, παραδίδετο εἰς τὸ ἔθνος.

Ἄμα τῇ ἀποκαλύψει τοῦ μνημείου ὁ Βασιλεὺς, παραλαμβάνων αὐτὸ ἐξ ὀνόματος τοῦ ἔθνους, εἶπε τὰ ἐξῆς, εἰς ἃ τόσον εὐγλώττως συνοψίζεται τοῦτε ἰδρύματος ὁ σκοπὸς καὶ τῶν ἰδρυτῶν τὰ αἰσθήματα καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἄγριοι!

Ἀμάραντος εἶνε ἡ δόξα τῶν μεγαλοῦργων ἀνδρῶν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους. Τὰ εὐγνωμονοῦντα τέκνα αὐτῶν χρέος ἔχουσι νὰ στήσωσιν αὐτοῦς τρόπαια, ὑπομνησκότα εἰς τοὺς ἀπωτάτους ἀπογόνους τὴν ἀκραίφνη φιλοπατρίαν, τὴν ἀπαράμιλλον αὐταπάρνησιν τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου. Τὸ ἀνεγερθὲν ὡδε μνημεῖον τοῦ ἀρειμανίως καὶ διαπρεποῦς πολεμιστοῦ Ὀδυσσεῦς Ἀνδρούτσου, θέλει μαρτυρῆ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς νέας γενεᾶς πρὸς τοὺς μεγαλοῦργοὺς ἀνδρας τοῦ Μεγάλου ἀγῶνος. Ζήτω τὸ ἔθνος!

Εἶτα ἡ ἱστορία καὶ ἡ ποίησις ἔφερον κλάδους δάφνης, ἵνα στέψωσι τὴν μνήμην τῶν ἡρώων. Διηγωνίσθησαν ἐκεῖ τίς νὰ ἐκλέξῃ τοὺς θαλερωτέρους καὶ μάλλον, εὐόσμους. Ἀνεδείχθησαν ἀμφοτέραι νικητρίαι.

Συνεκίνει ἡ ἱστορία, ἀφηγουμένη, ὡς εἰ λύρας χορδαὶ συνάδουον τοὺς λόγους τῆς,

συνεκίνει ἡ ποίησις, ψάλλουσα, ὡς εἰ τοῦ ἔθνους δόλου νὰ ἀντέγραφε τοὺς παλμούς, τὰς ἐλπίδας, τὰ ὄνειρα.

Ἐκ τῆς ἱστορίας δανεζόμεθα ἐν ἀποσπάσμασι τὴν εἰκόνα τῆς ἐνδόξου μάχης, ἐκ τῆς ποιήσεως τὴν τοῦ πρώτου αὐτῆς ἠρώος καὶ τὰς παραδιδόμεναι, ἵνα χαρᾶσθωσιν εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Ἡ φῆμη ἐξέτεινε ἤδη τὴν εὐχὴν σάλπιγγα αὐτῆς, κηρύττουσα πρὸς τὸν κόσμον σύμπαντα, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μάχεται ἀρειμανίως ὑπὲρ Ἑλευθερίας. Ἦδη ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀγῶνος

ἡ Νίκη, τρέχουσα μὲ στεφάνους,

ἔστρεφε τὰς πεδιᾶδας, τὰς κλεισώρειας, τὰ φρούρια, τοὺς λιμένας καὶ τὰ πελάγη τῆς χώρας, ἥτις ὑπῆρξεν ἐπὶ αἰῶνας τὸ διαρκὲς ἐνδιαίτημα αὐτῆς, ἥτις ἐλάτρευεν αὐτὴν ἡ Ἄπτερον. Ἡ Ἑλευθερία δὲ καὶ ἡ Δόξα, ἀπὸ τῆς χειρὸς κρατούμεναι, περιέτρεχον οἰκείως τὴν Ἑλληνικὴν χώραν. Αἶφνης αἱ θεαὶ ἀνεκοψάν τὸ βῆμα αὐτῶν ἐδῶ, ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης ἀναγνωρίζουσαι, ὅτι

εἶναι στάδιον δόξης λαμπρὸν τὸ μικρὸν τοῦτο Χάνι!

καὶ ἀνέμενον τὴν Νίκην μετὰ τῶν στεφάνων αὐτῆς. Ἡ Ἑλευθερία ἐπιζητεῖ ἐνταῦθα ἕνα ἔτι ναόν. Ἡ Δόξα ἕνα τίτλον ἐπὶ πλέον. Ἡ Νίκη αὐτὴ καταφθάνει μετ' ὀλίγον, ἵνα δρέψῃ ἐντεῦθεν θαλερόν δάφνης κλάδον, ὅπως συμπλέξῃ τὴν ξανθὴν κόμην αὐτῆς. Προσμείνατε, θεαὶ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικαί! Ἐνταῦθα ὑπάρχει ὅ,τι ἐκάστη ζητεῖτε.

Καὶ δὲν θὰ προσμείνωσιν ἐπὶ μακρὸν! Αἶφνης σκιρτῶσιν αἰσθάνονται προσεγγίζοντα τὸν μύστην καὶ λάτρην αὐτῶν. Ἰδοὺ προβαίνει, κατερχόμενος ὡς ἀετὸς ἀπὸ τῶν ὀρέων ἐκείνων ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδρούτσου.

Ἀναβλέψατ' ἐνταῦθα ὑπὲρ ἐμὲ πρὸς τὸ ἔξοχον ὀμοίωμα, ἐφ' οὗ ἡ θεία τέχνη τοῦ Φειδίου ἀπετύπωσε τὴν ἔξοχον μορφήν. Ἀτενίσσατε τὴν μεγάλην κεφαλὴν μετὰ τῆς Ὀμηρικῆς κόμης τὸ δυσπερίγραπτον βλέμμα, ὡς διετύπωσεν αὐτὸ ἡ γλυφίς εὐφαντάστου καλλιτέχνου τὰς μεγαλοπρεπεῖς ὄφρυς, αἰτινες συνεσπᾶντο πρὸς σύλληψιν μεγαλοῦργῶν σχεδίων, καὶ ἀνωρθύοντο πρὸς ραγδαίαν ἐκτέλεσιν ἀστραπιαίων ἀποφάσεων. Ἰδέτε τὸν δασύν καὶ προέχοντα μύστακα, ὅστις παρέχει τῇ μορφῇ ἐπιβάλλον καὶ ἠρωϊκῶν μεγαλεῖον, τὰ εὐρέα καὶ προέχοντα στέρνα καὶ τὸ ἰταμῶς προβάλλον λάσιον στήθος. Πλουσία, χρυσῆ καὶ πολυδαίδαλος στολὴ περιβάλλει τὸ εὐμορφον σῶμα, καλύνουσα αὐτὸ καὶ αὐτὴ καλλυνομένη. Ἐπὶ πᾶσι δὲ δύο ὑπὲρ τὰ τριάνοντα ἔτη ἡλικίας ἐπιχέουσι τὸ ἐαρινὸν κάλλος καὶ τὴν ἀνδρικήν ἀκμὴν εἰς τὴν ὠραίαν μορφήν. Ἡ ῥωὶς αὐτόχρημα Ὀμηρικῶς τύπος ἀρμα-

τωλοῦ τελειότατος στρατηλάτης ἐνταῦθα φοβερός.

Ἐκάθισεν ἐκεῖ ἐπὶ λίθου, καὶ ἐπλήρωσεν ὀλόκληρον τὴν κλεισώρειαν ταύτην. Τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν βουνα ταῦτα νομίζεις, ὅτι ἠνδρώθησαν στηριχθέντα

ἀπάνου του, ἔ δὲ ἄν ῥάτατε θεόκτιστο κοτῶρι,

ἐν ᾧ οἱ γενναῖοι καρδοὶ ἄλλοι ἀρχηγοὶ καὶ ὑπαρχηγοὶ περικυκλοῦσιν αὐτόν, ὡς συνέρχονται περὶ τὸν λέοντα οἱ σκύμνοι.

Ἐκεῖνος δρέπων χόρτα χλωρὰ ἀπομάσσει ἐκ τῆς λεπίδος τῆς σπάθης τοῦ τοῦ αἵματός σου Χασάν-Βελέη-Γκέκα, ὃν ἄρτι ἔθυσέ μεθ' ἐτέρων ἐξήκοντα Τούρκων παρὰ τῇ γεφύρῃ τῆς Ταρτάνας ὡς ἀπαρχὴν τοῦ ἀγῶνος.

Ἀνυπόμονος λοιπὸν ἀναμένει ἐνταῦθα τὸν ἀγέρωχον Πασσᾶν, ὅστις κατέρχεται βαρὺς, ἄγων ὀκτακισχιλίου πολεμοῦργου Ἑλλήνων, τροφίμου τῆς πυρίτιδος, ἐπιλέκτους τῆς τέχνης τῶν ὀπλῶν. Περὶ τὸν Ἑλληνα στρατηγὸν ἠθροίσθησαν ἐπὶ τέλους τριακόσιοι ὑπὲρ τοὺς χιλίους. Ἐκότερος δὲ τούτων προβαίνει κατὰ τοῦ ἐτέρου ὡς ἐν γιγαντώδει μονομαχίᾳ. Ἐμαθῆτευσαν κοινῶς παρὰ τῷ Ἀλῆ πασᾶ, συνεπολέμησαν καὶ συνηγωνίσθησαν. Ἠγαπαίντο. Ἐστῶσαν πολλαίς ὁ μὲν ἐνταῦθα, ὁ δ' ἐκεῖ τὸν ἕτερον ἐκ τῶν κινδύνων φονικῶν μαχῶν. Νῦν δὲμος συναντῶνται ἔχθροι ἀσπανδοὶ. Λέων καὶ Τίγρις ἐν ἐρήμῳ. Ἡ ποτε ἀγάπη μετεβλήθη ἐν τοῖς στήθεσιν ἀμφοτέρων εἰς μίσος φλογερὸν ἐκ τῆς διαφροσύνης ἀπόψεως τοῦ ἀγῶνος ἐκατέρου. Ἡ τότε φιλοτιμία καὶ ἀμιλλα πρὸς ἀλλήλους μετετρέπη εἰς δίψαν ἐκδικήσεως ἀμοιβαίας. Γινώσκουσι καλῶς ὁ εἰς τὸν ἕτερον. Ἄλλ' ἐγνωρίζοντο κἀντοτε φίλοι, νῦν τὸ πρότον θὰ συγκρουσθῶσιν ἀντίπαλοι. Καὶ ἀνυπόμονοι ἀνεμέτρου ἀλλήλους μακρόθεν, ὑπὲρ τὰ ὄρη ταῦτα, διὰ τῶν ψυχικῶν ὀφθαλμῶν ἐκάτερος δὲ καὶ ἀκουσίως ἔρριπτε βαρεῖαν τὴν παλάμην ἐπὶ τὴν λαβὴν τῆς σπάθης! Πτερινίεις ἐκείνους τὸν κέλητα ἱππέυσας ἐν Λαρκίᾳ. Ἀτενίζει οὐτὸς βλοσυρὰς ἐκεῖσε πρὸς τὴν εἰσοδὸν τῆς κλεισώρειας περιμένων. Ἐπικρέμαται θύελλα δεινὴ, ἥτις θὰ ἐκράγῃ ταχέως. Ἦδη ἀνατέλλει ὁ ἥλιος τῆς 8ης Μαΐου.

Οἱ Ἕλληνες ἐστίλβωσαν τοὺς ἀργύρους τῶν ὀπλῶν, ἠκόμισαν τὰ κυρτὰ ζῆφν, καὶ χορεύουσι περὶ τὴν φλογεράν ἢ πρὸς ἄσματα μάχης καὶ νίκης. Αἱ Θερμοπύλαι μικρὸν ἀπέχουσιν ἐντεῦθεν. Ἄλλ' ὑπὸ τὸν θροῦν τοῦ ἀδρού φελλώματος τῆς δρυὸς ἐκείνης οἱ ἀριστεῖς τοῦ μικροῦ τούτου καὶ χορεύοντες στρατοὺ συσκέπτονται, ὡς Ὀμηρικαὶ ἦρωες, κυκλοῦντες τὸν «κρείων» περὶ τῆς μάχης. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἡρώων προτείνει τὸ ἐπὶ πέντε μὲν ἡμέρας μελετηθὲν, ἀπλοῦστατον ὅμως σχέδιον αὐτοῦ. Οἱ μὲν δεξιὰ πρὸς τὴν Βρούσιν, οἱ δ' ἀριστερὰ πρὸς τὸ Χλωμόν — αὐτὸς θὰ κλεισθῇ εἰς τὸ Χάνι! Ὅποιος ἠρωϊστὸς ἐν τῇ ἀπλότητι τοῦ σχεδίου τούτου! Ὅποιος

αὐταπάρνησις ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ!

Θὰ κλεισθῇ εἰς τὸ Χάνι!

Ἐπεθύμου, μικρὸν πλινθόκτιστον οἰκίδιον! Ἐπεθύμου νὰ παρήρηγοτο πρὸς σου ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης! Ἐπεθύμου νὰ σε ἠτένιζον οἱ Φαλμεράδερ καὶ οἱ Γκομπινά, οἱ κακοβούλωις ἱστοροῦντες τὴν Ἑλλάδα! Ἐπεθύμου νὰ σε ἐβλεπον οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς καὶ κριταὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν, ἵνα μάθωσι πῶς ἀπεκτήθη ἡ ἡμετέρα ἑλευθερία! Σὺ, τὸ οὐδ' ἕνα κἄν λίθον περιέχον ἐν τοῖς τοιχοῖς σου, σὺ, τὸ κτισθὲν, ἵνα σκιαζῆς ἀσθενᾶς ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἢ νὰ σῶζης ἐπιεικῶς ἀπὸ τῆς χιόνος κεκμηκότας ὀδίτας, σὺ καθίστασαι σήμερον ἐν τῷ τολμηρῷ σχεδίῳ φρούριον, προσιζόμενον ἴν' ἀντιστῆς εἰς προσβολὴν μικροῦ δέοντος μυριάων ἐχθρῶν.

Ἀκούεται βαρύγδουπος ἡ καταβάσις τῆς στρατίας τοῦ Πασσᾶ! Ἰδοὺ! Ἐπεφάνη στίλβουσα καὶ ἀλλαλαζουσα! Θάρρει, νάννε προμαχῶν, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς μεγάλης ψυχῆς τοῦ γίγαντος Στρατάρχου καὶ τῆς ἀνδρείας τῶν συμπολεμιστῶν αὐτοῦ! Ἐπανατέλλων ὁ ἥλιος αὐρὸν ἔσται ὄχρος πρὸ τῆς λαμπρότητός σου. Οἱ αἰῶνες διελεύσονται μετὰ σεβασμοῦ ὑπὲρ τὰ τοιχία σου! Ἐθνος ὀλόκληρον ἀποκαλύψει εὐγνωμον τὴν κεφαλὴν ἐνώπιόν σου!

Μόλις χωρεῖ ἐκατὸν τὸ μικρὸν τοῦτο Χάνι. Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπωθήσῃ καὶ εἰκοσὶν ἔτι ἐκ πάντων τῶν φιλοτιμουμένων νὰ μερισθῶσι μετ' αὐτοῦ τὸν ἀμάραντον ἐκεῖνον κλάδον τῆς δάφνης ἀντὶ θανάτου ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Εἰσέρχονται ὡς ἐν χορῷ εἰς μάνδραν. Εἰσέρχονται εἰς τὸ Χάνι, τοῦτο δὲ μετεβλήθη εἰς φρούριον. Ἡ Κλειῶ λαμβάνει ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς Πολυμνίας τὸ πλῆκτρον τῆς λύρας, ἵνα γράψῃ δι' αὐτοῦ τὴν περίκλιτον πρᾶξιν.

Οἱ ἄλλοι κατέλαθον ὡσαύτως τὰς ὀριζόμεναις ἐκατέροις θέσεσι, καὶ ὁ ἔχθρος παρετάχθη ἐν τάχει εἰς τρεῖς μοίρας. Ὁ Τούρκος πασσᾶς ἐξέπεμψε κατὰ τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο ἰσχυρὰς πτέρυγας, αὐτὸς παραμεινᾶς ἐνταῦθα. Δὲν εἶδεν, ἀλλ' αἰσθάνεται, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς εὐρίσκειται ἐκεῖ, ἐν τῇ θέσει τοῦ κινδύνου. Καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς περιέμενε αὐτὸν πεποιθῶτως. Ἡ δύναμις τοῦ μίσους ἔλκει αὐτοὺς ἀμοιβαδόν. Ἡ μάχη ἤρξατο. Οἱ Ἕλληνες τῶν κλιτύων ἀμύνονται γενναίως, παλαίουσιν ἠρωϊκῶς, ἀλλ' ὑπεκρίνοντες τῷ πλῆθει τῶν πολεμίων ὑποχωροῦσιν εἰς τ' ὄρος. Σὺ μόνη, θεὰ τῆς Ἑλευθερίας, γινώσκεις τί συμβαίνει ἐντὸς τῆς μάνδρας! Διὰ σε καταφρονοῦσιν οἱ ἐν αὐτῇ τοῦ κινδύνου. Διὰ σε μάχονται ὀλίγοι πρὸς μυριάδα ὄλων, ὡσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντος κινδυνεύειν.

Ἀπαντες οἱ ὀκτακισχιλιοὶ Ἄλβανοὶ περισφιγγούσιν ἤδη τὴν δρᾶκα τῶν ἀνδρείων. Στιγμὴ ἀγωνίας! Τοιαύτας στιγμὰς ὀλιγίστας ἀναγράφει ἡ ἱστορία ταύτας δὲ διακόπτουσιν ἠρώες μόνον... Καὶ ἰδοὺ! κεραυνὸς ἐξεχύθη τοῦ Χανίου. Ὁ

Ὁμῆρ-Βριώνης ἀνεγνώρισε τὸν κεραυνὸν τοῦ Ὀδυσσεῦς. Ὁ Δερβίσης δὲν ἔφθασε νὰ μάθῃ τοῦτο... Ἐκεῖτο ἤδη νεκρός. Ὡς εἰ δ' ἦτο τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑψηλῆς, καταπίπτουσα ἐν σταδίῳ ἀγῶνος, καὶ δίδουσα τὸ σύνθημα, οὕτως ὤρμησαν ἐν ἀκαρεὶ αἱ χιλιάδες τοῦ Ὁμῆρ κατὰ τοῦ πλινθόκτιστου Χανίου. Ἀλλαλαγμοὶ καὶ ὀρυμαγδός, βροντὴ ταρτάρειος, κἄντος ἠφαιστείου καὶ λύσσα δαιμόνων κατακλύψαν τοὺς ἀτρομήτους ἐκατὸν-εἰκοσίν. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδρούτσου συναφρῶθη! — τὰ βλέμματα τῶν περὶ αὐτὸν ἐκπέμπουσι φλόγας, αἱ ὀπαι τοῦ Χανίου κεραυνούς. Ὁ σκελετώδης θάνατος, ἀπαισίως μειδιῶν, μετρεῖ καθ' ἑκατοντάδας τοὺς νεκρούς. Οἱ Ἄλβανοὶ ὑποχωροῦσιν ἐντρομοί. Ὅτε δ' ἐλαφρὸς ἀνεμὸς διεσκέδασε τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ, τὸ Χάνι ἀνεφάνη περίλαμπρον! Εὐγε τοῖς ἀνδρείοις! Ἡ Κλειῶ ἐπλήρωσεν ἤδη τὴν πρώτην σελίδα. Ἡ Πολυμνία ψάθει τὰς χορδὰς τῆς λύρας τοῦ Σούτσου καὶ τοῦ Ζαλοκώστα.

Ἄλλ' ὁ Πασσᾶς φρυάττει. Διατάσσει δευτέρου ἔροδον, ἥτις ἐκτελεῖται λυσσώδεστερον. Καλύπτοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ὀρμῶσιν νῦν ζιφῆραιοὶ Τούρκοι καὶ πλῆττουσι τὰ πλινθόκτιστα τοιχία καὶ καθηλοῦσι τὴν σημαίαν τοῦ προφήτου ἐπὶ τῆς μάνδρας! Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνορθοῖ τὰς ὄφρυς — οἱ γενναῖοι βιάλλουσι γενναίωτερον, ἡ σημαία πίπτει μετὰ τοῦ τολμηροῦ ἀναθάτου ἐντὸς τῆς μάνδρας, ὁ κρυερὸς φόβος λύει τὰ γυῖα τῶν ἐχθρῶν, καὶ φεύγουσιν οἱ δυνάμενοι. Ἰσάριθμοι νεκροὶ ἐκάλυψαν τοὺς πρώτους...

Πλὴν διατὶ πρὸς στιγμὴν καταπαύει τὸ πῦρ; Φεῦ! οἱ ἐκατὸν-εἰκοσι περιβάλλουσιν ἕνα νεκρὸν! Σκοπευτῆς Ἄλβανός, ὡς ὄφις ἀναρριχηθεὶς εἰς τοὺς κλάδους τῆς δρυὸς ἐκείνης, ἐξετόξευσε διὰ τῆς πυκνῆς φυλλάδος σφαίρας δολιαν. Ὁ Ἀθανάσιος Καπλάνης ἔπεσεν ἄπικτος! Πρόσμενε δὲμος, νεκρὸς τοῦ ἐνδόξου μαχητοῦ! Οἱ γενναῖοι συντρόφοι σου θὰ σπείσωσι ταχέως Τούρκων αἷμα πολὺ εἰς τὴν μνήμην σου, πρὶν ἢ σε θάψωσιν ὑπὸ τὴν ἐνδοξὸν γῆν, πρὶν ἢ δύσῃ ὁ ἥλιος οὗτος.

Ὁ Πασσᾶς συγκαλεῖ τοὺς προέχοντας κύκλῳ καὶ βλασφημεῖ καὶ παρακαλεῖ καὶ καταράται καὶ ἐνθαρρύνει καὶ ἀπειλεῖ καὶ ὑπόσχεται, ζητῶν παρ' αὐτῶν νὰ ἐκπύσωσι τὴν ὕβριν, νὰ συλλάβωσιν τὸν Ὀδυσσεῖα, νὰ κρουρηθῶσιν αὐτὸς θρασεῖς ἀπίστους. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδρούτσου ἐπιφέρει πρὸς τοὺς ὀλίγους ἀνδρείους βλέμματα θάρρους, καὶ διανέμει αὐτοῖς λόγους τόλμης, ὅτινες καθιστᾶσι λέοντας τοὺς σκύμνους. Ὑπὸ τοιοῦτον ἀρχηγὸν δύναται ἡ δρᾶξ αὐτῆ τῶν ἀνδρείων νὰ συντρέψῃ ὀλόκληρον τὴν Τουρκίαν! Ἡ τρίτη ἔφοδος ὑπῆρξεν ἀγριωτέρα τῶν πρώτων, ἀλλ' ἀπεκρούσθη ἔρρωμένεστερον ἢ ἐκεῖναι, τοῖς δ' Ἄλβανοῖς τοῦ Ὁμῆρ ἐμπνέει φρίκην τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χαλκεῖον τοῦ Χάρωνος, αὐτόχρημα ἐργαστήριον τοῦ θανάτου. Τίς θὰ πείσῃ πλέον αὐτοὺς νὰ

βαδίσωσι πάλιν πρὸς αὐτό; Οὐδ' αὐτὸς ὁ Μωάμεθ!

Ὁ ἥλιος ὑπαίρηξ ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ καταπόρφυρος ἐξ αἱμάτων κλίνει πρὸς τὸ ὄρος. Ὁ Πασσᾶς ὀχυροῦται ἐκτὸς βολῆς. Δυσπιστῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καλεῖ τοὺς νεκρούς πρὸς συμβουλήν, βυσσοδομῶν ἀπαίσια, λυσσώδη. Ἐκπέμπει διαταγὰς νὰ κομίσωσιν ὄθεν δῆποτε πυροβόλα. Οἱ θρασεῖς ἐκεῖνοι πρέπει ν' ἀφανισθῶσι, νὰ συλληφθῶσι καὶ ἀνασκολληθῶσιν οἰκτρώς!... Ὁ θάνατος, πιστεύσας, τριβίει ἐν ἀγρία χαρᾷ τὰς ὀστεώδεις χεῖρας, ὁ Χάρων ἐτοιμάζει τὸ σκαφεῖον, λογιζών τὰ πορθητεῖα τῶν ἐκατὸν εἰκοσίν. Ὁ δὲ πασσᾶς ἐν μέσῳ λογιζμῶν ταρταρείων καὶ ὀνειρῶν τρόμου διέρχεται τὴν νύκτ' ἀπαίσιαν, ὡς νύκτα κολάσεως.

Ἄλλ' ὁ δῖος Ὀδυσσεὺς ἄλλα μεμηρίζει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Μελετᾷ νέα ἀνδραγαθήματα εἰς τὴν περιφανῆ νίκην τῆς ἡμέρας, θὰ προσθήσῃ τὴν λαμπρὰν ἔξοδον τῆς νυκτός. Ἐχρῶσθαι ὁ ἥλιος ἕνα ἀγῶνα, καὶ οἱ ἀστέραι θὰ λαμπρύνουσιν ἔτερον. Ἡ αἰδήμων Φαίβη ἐκρύβη πρὸ τῆς ὄρας δειλὴ ὑπὸ τὸ ὄρος. Καὶ αὐτὴ ἡ μελανεῖμων θεὰ ἐτοιμάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ, συμπτύσσουσα τὸν ἀστροποικίλτον μανδύαν. Μὴ φοβοῦ, θεὰ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ὀνειρῶν! Τὴν σιγὴν καὶ τὴν ἠρεμίαν σου δὲν θὰ ταράξωσι βροντώδεις πυροβολισμοί! ἡ σπάθη θὰ λύσῃ βωβὸν τὸν ἀγῶνα τούτου.

Πρὶν ἢ ἔτι προβάλλῃ θαλερὰ ἡ Ἥως, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδρούτσου χαιρετίζει ὑπὲρ τὴν διάτρητον στέγην τὴν Δόξαν, νεύει πρὸς τὴν Νίκην καὶ — σῦρει τὸ ζῆφος!... Σιγῇ!... Σιγῇ!...

Ἀρχεται δευτέρα λειτουργία πρὸς τὴν Ἑλευθερίαν! Μεγαλόφρων μύστης τῆς Θεᾶς καὶ γενναῖοι καρδοὶ διάκονοι θὰ τελέσωσιν αὐτήν. Χρεάζεται καὶ ἄλλο αἷμα! Ὁ δὲ πρῶτος ἐκ νέου πολὺ! Ἀποφράττουσιν ἐν σιγῇ τὴν θύραν τοῦ ἐνδόξου προμαχῶνος, καὶ ρίπτονται πρὸς τὰ ἐκτὸς ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐλαφροὶ καὶ τολμηροί, ὡς πρωτοθῆραι λεοντιδεῖς, ὀδηγούμενοι ὑπὸ ἀτρομήτου λέοντος. Ἀκολουθοῦσι τὸν Ὀδυσσεῖα κρατούντες τὴν σπάθην ἀνὰ χεῖρας. Πρέπει ν' ἀνδραγαθήσῃ καὶ αὐτὴ, ἵνα τεθῇ ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ μνημείου, παρὰ τὸ πυροβόλον, ἔστραμένη διὰ δάφνης. Φθάνουσι, καὶ ρίπτονται ραγδαίως εἰς τὸ χαράκιμα τῶν Ἄλβανῶν. Ὁ πρῶτος, ἐν συναντῶσι, μόλις ἔφθασε, κατὰ τὴν Μοῦσαν τοῦ Ζαλακώστα, «μαῖς ἐπῆ...» νὰ εἰπῇ, τὸ «... ρε» ἐπὶ νύγῃ εἰς ποταμὸν αἵματος. Περαιτέρω δέ;...

Διακρίνω μόνον ἐν τῷ σκότει λαμπρόντα ζῆφν, ἀντανανκλῶντα τοὺς σπινθῆρας ἀρηίλων βλεμμάτων... Ἀκούω προβαίνοντα τὸν ἀλλαλαγμὸν τῶν ἀνδρείων μετὰ τῆς ἰαχῆς τῆς σπάθης αὐτῶν ἀκούω ῥόγγον θησαυρῶν ἀπολειπόμενον, στοναχὴν ἀπυχοῦσαν ἐν τῇ ἐπανερχομένῃ ἡμέρᾳ τῆς νυκτός, καὶ εἶτα... σιγὴν θανάτου! Οἱ ἀνδρείοι, πολεμισταὶ τῆς μάνδρας, προτάξαντες τὰ στήθη αὐτῶν, εἰς καθ' ἐξήκον-

τα, διέσχισαν ακάθεκτοι τὰς πυκνὰς τάξεις τῶν πολεμίων. Ἐνόμιζες, ὅτι ὁ θάνατος χωρεῖ πρὸ αὐτῶν! Καὶ ὡς ὁ θεριστής, ἐπιπίπτων εἰς πυκνὸν ἀγρόν, ἀνοίγει κενὸν ὄθεν διέρχεται, καὶ κείνται κάτω οἱ σάκεις, οὕτω διήλθε διὰ τῶν ἐχθρῶν, ὡς τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου, ἢ σπάθη τῶν ἀνδρείων. Οὗτοι δὲ πατοῦντες νῦν ἐπὶ σωρείας νεκρῶν, διήλθον ἐκεῖσε, ἐν ἀπολέσαντες καὶ ἐνταῦθα ἔταίρον. Ἐπεσε μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, Ἀθανάσιος καὶ οὗτος, ὁ Σεφέρης, ἀλλὰ καὶ μάρτυς ἐπίσημος τοῦ μεγάλου κατορθώματος. Σπείρων ἔγθεν καὶ ἔγθεν τόσους θανάτους, συνήνησε καὶ αὐτὸς ἕνα. Ἐπεσαν εἰς ἐπὶ ἑκατοντάδων. Μόνος ἐπὶ σωρείας!...

Ἦδη οἱ ἀστέρες ὑπεχώρησαν ἐκ φόβου· δειλὴ δὲ καὶ ἐκπεπληγμένη προβάλλει ἡ Ἥως· ἀλλ' ὁ ἀστὴρ τῆς ἡμέρας ἀνατέλλει γοργῶς, ἵνα ἴδῃ τοὺς ἐνδόξους νικητάς. Εἶνε φίλος τῆς Ἐλευθερίας ὁ ἥλιος, καὶ σπύδι: νὰ χαίρει τὸς προμάχους αὐτῆς πρώτους. Αἱ ἰοφόροι ἀκτίνες αὐτοῦ θωπεύουσιν ὑπερήφανοι τὰς μορφὰς τῶν ἀνδρείων ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἐν ᾧ ὁ ἥρωσ-ἀρχηγὸς μετρεῖ κατ' ὄνομα τοὺς συντρόφους, ἢ δὲ Νίκη, περιπταμένη, θέτει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἑκάστου στέφανον δόφνης προσφωνοῦσα: *Δόξα καὶ τιμὴ τοῖς ἀνδρείοις!*

Ἄλλ' εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς περισσεύουσι δύο. Ὁ Καπλάνης καὶ ὁ Σεφέρης ἐλλείπουν ἐκεῖθεν! Φέρε, δὸς τοὺς στεφάνους σου, Νίκη! Τούτους θαλεροὺς καὶ ἀμαρνάντους ἔθνος ἐλεύθερον νῦν δι' ἐκείνων καὶ εὐγνωμον πρὸς ἐκείνους, ἡμεῖς, θὰ ἐπιθεσώμεν εἰς κεφαλὰς τιμίας καὶ προσφιλεῖς. Ἰδοῦ, ὁ Ἥλιος Πατώνης, προσβύτης, ἐξήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη νεώτερος ἐαυτοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἰδοῦ ὁ Ἀνδρίτσος Δαίνης, ὡς ὁ Συμεὼν ἐκεῖνος, εὐλογῶν τὴν ἡμέραν ταύτην — οἱ δύο ἐκ τῶν ἑκατὸν εἰκοσι, ὧν ἐφείσθη ὁ χρόνος. Φέρε, Νίκη, τοὺς στεφάνους σου! Ὁ κλείζων τὴν ἑορτὴν ταύτην Βασιλεὺς τοῦ ἐλευθέρου ἔθνους εὐδοκεῖ νὰ στεφῶσι πρὸ αὐτοῦ οἱ δύο οὗτοι ὑπὲρ τῶν δύο πεσόντων, ὑπὲρ ὄλων ἐκείνων.

K. N. ΠΑΝΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΑΡΟΥΤΕΟΣ

Γ

Χάνι Γραβιάς! Τί ὄνομα μελωδικὸ θὰ φέλω! Ὁρατοῦ ἔν τὴν Ἀγάκουρα καὶ ἔν τ' αὐτῇ μεγάλῳ Θαρραῖς ἀπόδρα κελαιδοῦν ὅταν τὸ λὲν τὰ χεῖλη. Γίνετ' ἀνεμοστρόβιλος καὶ πόλεμος ἀνάφτε: Τὴ νίκη βλέπεισ φερωτῆ, γροικίεται καρποφόλλι, Καὶ τ' Ὀδυσσεὶα ἢ ματιὰ μὲν σὲ καπὸ ἀστράφτε! Ποτὲ κανεὶ προσκυνητὴς δὲν φίλσε ἀκόμα, Ποτὲ τὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἂν τὴν ὄρα τοῦτη, Ὁποῦ τὰ χεῖλη μου φιλοῦν αὐτὸ ἐδῶ τὸ χῶμα, Πῶ χέρφε ἢ Λευθερῆ ἀπάνω σὲ μπαροῦτι! Βρίσκετ' ἐδῶ μὲ κεραλὴ κἀνάνας σκεπασμένη; Γυμνώσετ' ἐτὴν, σὺφέτε· ὄλοι, κ' ἐμεῖς κ' οἱ ἔνοι. Μὲ σκεπασμένη κεραλὴ ὁ Βασιλεὺς μας μόνω, Ἄς μείνῃ μπρὸς τῆ γῆ αὐτῇ ποῦ Τούρκου βάρει αἵμα· Ἄς στέκετ' ἀντιμέτωπος ὁ θρόνος μπρὸς σὲ φρόνω...

Δὲν ξεσπελάζεται ποτε τὸ στήμμα σ' ἄλλο στήμμα! Κλίνε, Βασιλοπούλα μου, καὶ Σὺ ἀκόμη κλίνε, Τὴν κεραλὴ σου τῆ χρυσῇ μ'προστά ἔ τὸν Ὀδυσσεά, Καὶ φίλσε τὸ μνήμ' αὐτῷ, ἀπροσπασιμένε Κρίνε· Μὲ τέτοιω ἀγιο φίλημα θὰ γίνῃσι πειὸ φῶρα! Λιθάρι δὲν θεν' ἀσπασθοῦν τ' ἀγγελικὰ Σου χεῖλη· Θεὰ φίλσετ' Τράπεζα τῆς Λευθερίας ἀγία, Λιοντάρι καὶ ἀστὸ μαζὶ, σὲ μάρμαρένιαν στήλη· Σὺ θὰ τοῦ δώσετ' μωροδῆ κ' Ἐκείνος εὐλογία... Καὶ Σὺ, καὶ Σὺ, Νικόλας· χαίρετ' ἐδῶ μὲ πόνω· Τὸ Χάνι τοῦτο ποῦ κυττῆς, δὲν εἶνε Χάνι μόνω... Τοῦ θρόνου τοῦ Πατέρα σου εἶν' ἕνα σκαλοπάτι· Διαμάντι τῆς κορώνας του, μὲτ' ἀστὴρ ἡ τὸ καλὰτι! Θεὰ σκεπτήσῃ ἢ γῆ αὐτῇ, μωρὰτὴ κ' ἀνοῦθ' ἐδῶ δῶση, Δικὰ τῆς Βασιλοπούλα ἐπάνω τῆς ἔ ἂν νοῖωσῃ...

Δ

Πάρε, καρδιά μας δούτοχη, πάρε ζωὴς ἀγέρι, Καὶ δρόσιον τοὺς πόνους σου ἔ τῆς νίκης τὸ λημέρι, Σ' αὐτῇ τῇ μωρομένη γῆ, ἔ αὐτὴν τὴν ἐκκλησία, Πῶ λειτουργῆ ἢ Λευθερῆ εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι, Τ' ἀπόδρα φέλαται ἔχομε· παπᾶ, τὴν ἱστορία, Δάκρυ χαρῆς μετὰδοσι, μπαροῦτι γὰ λιθάρι... Ἔτσι εἰλιουργοῦσασε ἔ τὰ χρόνια μας τὰ πρώτα, Σ' τοῦ Νικοτσάρα τὸν καιρὸ, ἔ τὸν Ζήθρου καὶ ἔ τοῦ... [ἤρωτα]

Ἀρματωμένω τὸ Σταυρὸ φιλοῦσε, Μπουκουβάλλα· Τούφεκι παραστέκετο ἔ τὸ Δικοπότηρό μας, Πῆγαν ὁ Γέρος τοῦ Μωρεῶ ἔ τὴν Ἐκκλησιὰ καβάλλα Κ' ἐπροσκυνούσε ἔ τ' ἄλλω ἀπάνω τὸ θέρ μας! Ναί· τὸ σπαθὶ ἐκρύβετο ἔ τὸ μαῦρο ράσο μῆσα· ἤλακο, τὸν Διάκο εἶχανε, παπᾶ, τὸ Παπαφλέσσα... Καὶ ἔφει κ' ἡ Ἀρβανιτῆ κ' ἡ δὴ ἢ Τουργικὰ τὸ ἔφει, Τί φέλωμο ἐκάνετο γὰ τὸ σπαθὶ ἔ τὸ χέρι!

Ε

Τί εἶνε; τί τὸ κάτασπρο ἐκεῖ ἀπάνω σχῆμα, Τὸ μαρμαρένω σόνερω, τ' ἀκτινοβόλο ἀστρο, Πῶ ἔ ἂν κορῶνα στέκεται ἀτίμητη ἔ τὸ μνήμα, Ὡς ἂν λιοντάρι κ' ἀνθρωπος, ὡς ἂν αἰτὸς σὲ κάστρο; Ἄχ, τί μορφή, τί στάσιμον, τί μέτωπο καὶ ὄφι· Θαρραῖς πῶς εἶνε ἀστραπή, σπαθίω μεγάλω κόφι, Θαρραῖς τῆς νίκης τὰ φτερά πῶς βλέπει ἔ τὸν αἰθέρα, Φῶς μὲν σὲ σόνερω· βορεία, μεσάνυχτα καὶ ἡμέρα... Καὶ μέσα ἔ ὄλα Μάρτυρα τὸ μᾶτι σου πῶς βλέπει Σταυρὸ κ' Ἀνάστασι μαζὶ, χαρὰ, μὲ χάρου σκέπη· Κλίνε, Λαί, τὴν κεραλὴ, τὸ μέτωπό σου κλίνε, Καὶ μὴν κυττῆς τὰ μᾶτια Του τὰ δῶτ' ἔ ἀκτινοβόλα... Ὁ Γυῖος τ' Ἀνδρούτσου εἶνε!

Νοῦς, γρηγοράδα καὶ σπαθὶ καὶ μᾶτι· ὄλα, ὄλα! Μπροστά Του ἔχει τὴ Γραβιά, τὸ Χάνι ἔ τὴ ματιὰ Του, Τὴ νίκη μῆσ' ἔ τὸ χόρτα του, χωρὶς φτερά... κοντὰ Του. Καὶ τῶρ' ἀντίκρυ ὁ Παρνασσὸς κ' Ἐκείνος θεὰ στέκη· Ἀψῆλωμα ἔ τ' ἀψῆλωμα, σπαθὶ σ' ἀστροπέλεκτι... Τὴ νύχτα θὰ κρουρομιλοῦν... καὶ πάλι τὴν ἡμέρα, Θεὰ καλημερίζονται ἔ ἂν γυῖος μὲ τὸν πατέρα. Βοσκήσατε τὰ μᾶτια σας ἐπάνω Του νὰ πάρη Καρδιά τὸ στήθος τ' ἀδελανὸ κ' ὁ νοῦς ἀκτίνας χάρη· Δέε τὸ Χάνι τῆς Τιμῆς, τῆς νίκης, τῆ σημαία· Καὶ τὴ Γραβιά κυττᾶτε, τὴ χῆρα τ' Ὀδυσσεά! Ἄχ ὁποῖος βλέπει τὴ Γραβιά, πλατίνει τὴν καρδιά του, Μπαροῦτι βάρει ἔ τὴ ψυχὴ, ἀκτίνα ἔ τὴ μᾶτιὰ του!

Ζ

Ξύπνα, Μεγάλε Στρατηγῆ· τοῦ Χάρου τὴν ἀγάλη Παράτα, κ' ἔλα ὁ χορὸς νὰ ξαναρχίσῃ πάλι· Σεισμός νὰ γείνη ἀτέλειωτος γῆ κ' οὐρανὸς ν' ἀστράφῃ· Τὰ παλληκάρια τ' ὄθρατα ἐπάνω νὰ πετάξῃ, Νὰ σμίξουν μὲ τὰ ζωντανὰ δελφίνα καὶ λιοντάρια, Καὶ πέρα, πέρα—ἔφτετε σὲ ποιάς μεριάς χορτάρια, Ἡ νίκη ἄλλον δευτερο χορὸ νὰ ξαναρχίσῃ Καὶ τὸ χορὸ μας ἔ τὴ Φραγκιὰ τούφετι νὰ μνήσῃ... Κάθε μας βῆμα φτερωτὸ, τὰ σόνερα θ' αἰδῶνῃ, Κάθε στροφή μας πέλαιος τὴ χῶρα μας θὰ κἀνῃ! Τὸ μέλλον τῆς Ἀνατολῆς δὲν εἶνε σκεπασμένο... Σ' τὸ φτερωτὸ τοσαροῦχ' ἡμᾶς εὐρίσκειται γραμμένο...

Δὲν θὰ μᾶς γονατίσουνε τῶν φίλων μας οἱ κτύποι! Ἐλλάς· θὰ γείνη ἢ Ἐλλάς· ἕνας χορὸς τῆς λείπει!

Ἄχ· οὔτε σὲς μὴν λείψετε· ἐσεῖς ὅπου ἀπόντες Εἴθε ἔ τὴ δόξα καὶ χαρὰ καὶ μόνω ἔ τὸ σκοτάδι Καὶ μοναχὰ ἔ τὸν κίνδυνον εὐρίσκασε παρόντες· Ἐλάτε· παρατίθετε τὴν λήθη καὶ τὸν φόβον Τ' ἀχάριστο σὰς ἔχασε τῆς ἱστορίας χέρι, Ὅμοι καὶ δίχως ὄνομα ὁ ποιητὴς σὰς ἔφει... Σπονῶτε· φέραμε ἀνθὸς καὶ δάρνας μωρομένας· Ὅλοι ξυπᾶτε· μοναχὰ νὰ μὴν ξυπῆσῃ ἕνας!

Δίγνομ' ἢ μούσα σταματᾶ ἀπάνω ἔ τὸ τραγοῦδι· Ποτὲ νὰ φέλω ἐπιθωμῶ, καὶ ποτὲ νὰ κυττῶσ' Ποτὲ νὰ ρίξω ἀνάθεμα καὶ πότ' ἕνα λουλούδι... Σ' τὴ μνήμη του ν' ἀψῆσω· Δαγκάνει καὶ φιλεῖ μαζὶ ἀθέλητα τὸ στόμα Καὶ ἀχάριστο ὄνομα καὶ ἦρωα ἀκόμα! Σὺ, ὅπου στέκει καὶ φηλὰ ἐπάνω ἔ ἂν σημαία, Σὺ, δὸς μου σπλάχνος ἢ ὄργη, Εὐγενικὴ Ὀδυσσεά, Καὶ μίλση ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἢ ἀπ' τὸν τάφο τῶρα! Ἄλλ' ὄχι· παραγνώρισε τὴν ἀπειρη καρδιά σου· Σοχῶρεσέ με, στρατηγῆ, τὸν πόνω μου συχώρε· Δὲν θέλεις Σὺ ἀνάθεμα νὰ πῆσῃ ἔ τὰ παιδιὰ σου... Καὶ τῆς Γραβιάς δὲν δευτερο, τὸν Συναγωγιστῆ σου, Ἀπὸ τὸ μάρμαρο αὐτὸ τὸν συχωρᾶ ἢ ψυχὴ σου!

Ἐβλογημένω ὁ χορὸς ὁ φερωτὸς ἐκεῖνος Κ' ὅπου πατήσατε, ν' ἀνθῆ τριαντάφυλλο καὶ κρίνος· Χόρεν' Ἀνδρούτσου ἀστραπή, τοῦ Παρνασσὸ ἐγγόνι! Κάθε σου γῆρος τῆς σκληρῆς μίαν ἄλλοσιδα λυώνει Τί χορευταὶ καὶ τί χορὸς βροντοῦν τὰ χαϊμαλιὰ του, Ἀπάνω ἔ τὰ κατὰγγρα τοσαροῦχ' ἔ τὸς, κ' ἐγγίξει Τὸ νύχ· μοναχὰ ἔ τὴ γῆ· λαμποκοπᾶ ἢ ματιὰ του Καὶ τῶμορροφ του τὸ κορμὶ ἔ ἂν ἔλατο λυγίσει... Καὶ βλέπουσ ἀπ' τὸ σῦνερα ἀπ' τῶν βουβῶν τὰ χιθία, Οἱ Κλέρες κ' οἱ Ἀρματωλοὶ, κ' ἔχουσ' ἄλλα χρόνια· Τὸ πέταγμα τουσ οἱ ἀητοὶ ἀπὸ φηλὰ κρατοῦνε, Καὶ σκύφουν, τὸν ἀγένητο κείνον χορὸν νὰ ἰδοῦνε. Παῦε τ' ἀγέρι, τὰ πουλιὰ διγγοῦ δὲν σεῖεται οὐτ' ἕνα... Ὁπου τὸ μᾶτι στρέφεις. Καὶ μόνω ἀκούεται ὁ χορὸς ἔ τὰ χῆρα τ' ἀνθισμένα! Χορεύουνε ἕμᾶς εἰς, Ὁμῆρ, θεὰ χορῆψε...

Ἄ, καὶ νὰ ἔχορεῖσασε κ' ἐμεῖς καμμιὰν ἡμέρα, Χορὸ Ζαλόγγου ἢ Γραβιάς ἔ τὸ φῶς καὶ ἔ τὸν ἀγέρα· Ὅχι χορὸ τῶν Σαλονικῶν, μὲν' αἰθουσα κλεισμένη, Μὲ καμμιὰ κόρη φθισκὴ καὶ ξετραχηλιωμένη... Ἄλλ' ἔγω, ἔ ἀνοικτὴ μεριά, ἔ χῶματ' ἀγισσμένα, Εἰς τοῦ πελάου τὸν ἀρρο, χωρὶς σπαθὶ ἔ τὴ θήκη, Μὲ τὰς νεράδες τοῦ γιαιλοῦ, μὲ τῶν βουβῶν παρθένα, Καὶ νᾶν' τουργῆ ἢ μουσικὴ, καὶ στρόβιλος ἢ νίκη! Ρίξτε μου μανθῆλε, βασιλεῖα, ἔ τὸ ἔθνος... ἔ τὸν ἀγέρα, Θὰ τὸ ἀρπάξῃ ἢ Ἐλλάς καὶ ὁ χορὸς θ' ἀρχίσῃ, Καὶ θὰ σκερτήσῃ ἀπὸ χαρὰ ἢ γῆ αὐτῇ ἐδῶ πέρα· Καὶ τ' Ὀδυσσεά! ἀπὸ φηλὰ τὸ μᾶτι θὰ διακορῆ!

Σκόρπισε, Ἥλιε τῆς Γραβιάς, ἀπ' τ' οὐρανὸ τὸ ὄλο, Τὸ φῶσ σου εἰς τὸ μάρμαρο αὐτὸ τ' ἀκτινοβόλο· Ρῆγε τὴν πρώτη λάμψι σου ἔ τὸ Χάνι κάθε μέρα, Νὰ λάμπη ἐκεῖνο κάτω ἐδῶ, καὶ σὲ εἰς τὸν αἰθέρα, Μὴ γέρω—Κλέφτη, Παρνασσῆ, ἔχου τὴν ἀστραπή σου, Καὶ χροῦσωνε τὸ μνήμα τοῦ συχνὰ μὲ τὴ δική σου Καὶ ρίχνετε ἀπάνω Του, βορεία κ' ἀνεμοκῆλη, Ὅλα του τ' ἀγριολούδα τὰ κλεροπατιμῆνα, Ἦσως ξυπῆσῃ ὁ Στρατηγὸς καὶ ζωντανῆ πάλι... Καὶ εὐχῆθεσ' ἔ τὰ μῆρια αὐτὰ ἄς πέφτῃ τ' ἀνθισμένα! Καὶ σὲς ἀητοὶ τῆς Λιλιουράς, ἀητοὶ τοῦ Ἐλικῶνα, Περνάτε ἀπὸ τὸ μνήμα Του καὶ τὸν καλληπατιμῆνα, Κ' ἄς τραγοῦδοῦνε ἀνοῖξ' ἄς τραγοῦδοῦν χεμῶνα, Ὅλα τ' ἀπόδρα τοῦ βουνοῦ, γλυκὰ ν' ἀποκοιμᾶται!

A. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ

(Τίλος)

Ε'

Ἀληθῶς; Ἐνετρώφισα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὄρατου διηγήματος, σκηναῖς τινὰς τοῦ ὁποῖου ἀδεξίως ἐπεχείρησα νὰ ἀφηγηθῶ, ἢ πράγματι ἀναχωρῶ ἐξ Ἐρμούπολεως; Ὁνειρον ἦτο ταχὺ καὶ εὐάρεστον ἡ γλυκεία παρένθεσις, ἢ εὐνοῖας πραγματικότης ἤνοιξεν ἐν μᾶτι τοῦ βίου μου παραγράφω, καὶ ἐπανέκλεισεν ἡ σκληρὰ ταχέως μετὰ πέντε μόλις γραμμάς; Ἄνω ὁ οὐρανός, κάτω ἡ θάλασσα καὶ νύξ πανταχοῦ. Οἱ σύνταξιδιῶταί μου κοιμῶνται ὄλοι. Τίνα λοιπὸν νὰ ἐρωτήσω; Ἀνοίγω πάλιν τὸν παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου πεγγίτην, καὶ ἡ εὐώδης αὔρα τοῦ Αἰγαίου εἰσέρχεται νὰ με βεβαιώσῃ, ὅτι δὲν εἶνε νέφος κόνεως αὐτὴ οὐδὲ ἀναθυμίασις Ἀθηναϊκῆ. Ἄρα δὲν ὄνειρεύομαι. Ἐκτείνω τὴν χεῖρα καί... παρ' ἐμοὶ συμμερίζομένη τὴν στενήν μου κλίνην περιπαθῶς ἀναπαύεται... (ἀπαγορεύω ρητῶς πᾶσαν παρεξήγησιν) τριάς ἀχώριστος κυτίων λουκουμιῶν. Ἄρα... ἀναχωρῶ ἐξ Ἐρμούπολεως.

Ἐν Ἀθήναις δύνασαι νὰ ἔχῃς δύο ἀμάξας τὴν μίαν ἐντὸς τῆς ἄλλης; Καὶ ἐν αὐταῖς πάλιν θὰ ροφᾶς κόνιν δαφιλῆ. Ἐκ τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς προσκυνητῆς χωρὶς σταυρουλάκια καὶ κομβολόγια, ἵνα τὰ διανεμίης εἰς τὸν τόπον σου ὡς μαρτύρια τῆς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ δευτέρας βαπτίσεώς σου; Καὶ ἴσως. Ἐξ Ἐρμούπολεως ὅμως ὄχι! Δὲν δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς ἀνευ συνοδείας λουκουμιῶν. Αὐτὰ εἶνε τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ διαβατηρίου σου. Εἶνε προδότηι κάποτε, οὐς πρέπει νὰ φοβῶνται οἱ θέλοντες νὰ εἶνε ἀγνώστου προελεύσεως.

Ἄλλὰ τὸ διηγήμα δὲν ἐτέθη ἀκόμη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἀφ' ἧς τίς οἶδε πότε, θὰ τὸ ἀνασῶρω, ἵνα σε ἐπανῶνθω, πάλιν, ὡς Ἐρμούπολις. Σὲ ἐπεσεκέθηον πρὸ εἰκοσι ἑτῶν, πᾶς ἐκπατριζόμενος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σου ἐβάδισα τὰ πρώτα βήματα τοῦ ἔξοριστοῦ, ἐν ταῖς φιλοξενίαις ἀγάλας σου εὐρὸν αὐτοῦλον ποθητόν. Ἐκεῖ ἐδιδάχθην τὸν πρώτον μᾶθημα τῆς εὐγνωμοσύνης. Σὲ ἐπανεύρον πρὸ δεκαετίας ἔφηβος, καὶ ἡ ἀκμὴ σου ἢ τότε μοι ἐνέπνευσε τὴν ἐλπίδα· παρὰ σοῦ ἐδιδάχθην τὸ μέγα τῆς ἐργασίας μᾶθημα. Σὲ ἀπεχαίρειτσα πρὸ ὀλίγου, καὶ αἱ ἀναμνήσεις μου τὴν φορὰν ταύτην εἶνε γλυκυπέτρι, ὅπως καὶ τὰ τριακόνητα ἐτη μου. Τὰ ρόδα σου ἔχουσιν ἀκάνθας ἤδη, ὅπως ἔχει θλίψεις καὶ ὀριμάσασα ἡλικία μου. Τὸ ἐκ τῆς ἀκμῆς σου σπρίγγος διεδέχθη ἡ περισκεψίς, ἢ ὑπαγορεύουσι αἱ πρώται τῆς ζωῆς αὐτοχίαι, καὶ ἀγνοῶ διὰ τί εὐρὸν τοὺς κατοίκους σου γεροντοτέρους ἢ ἄλλους, ὅπως ἀγνοῶ, διὰ τί εὐρίσκω ἀκατανόητόν τι θέλητρον νὰ συγκρίνω τὴν ζωὴν μου μὲ τὴν ἰδικὴν σου, νὰ συνδέω τὰς ἐλπίδας μου μὲ τὰς σὰς.

Ἦσως εἶνε ἰδιωτελὴς ἡ σκέψις μου. Ἐν ταῖς συγκρατομέναις δυνάμεσι σου ἴσως προαισθάνομαι τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐτυχίας, καὶ εὐχόμενος νὰ τὴν συμμερισθῶ συγκρίνω τὸ τόσον ἀνόμοια πράγματα, μίαν νῆσον καὶ ἐμὲ; ἕνα ἀνθρωπον διαβατικόν. Ἄλλὰ ὑπάρχουσι καὶ μυστήρια ἀκατανόητα, ἀνέκφραστα ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς, καὶ εἰς ἐν τούτων ἀποδίδω τὴν βαθεῖαν αἰσθησιν, ἢν καὶ ἄλλοτε καὶ νῦν μοι ἐπροξένησας. Ἐγὼ ὀμιλῶ μόνον δι' ἐμαυτόν. Ἦκουσα ὅμως καὶ ἄλλους τὰ αὐτὰ αἰσθανομένους. Εἰς κλιματολογικῶς λόγους δὲν ἀποδίδω τὴν εἰρήνην, τὴν ἀνάπαισιν, ἢν μεταδίδεις εἰς τὰς ψυχὰς. Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῶν εὐρομεν μίαν στιγμὴν ἀνέσεως ἐν τοῖς κόλπαις σου, χωρὶς οὐδὲ ἡ καλλονὴ σου, οὐδὲ τὰ ἰδρύματα ἢ τὰ δῶρα, δι' ὧν ἡ φύσις σε ἐπροίκισε, νὰ εἶνε βεβαίως ἡ αἰτία. Ὁμοιάσεις πρὸς πατρίδα χωρὶς νὰ εἶσαι πατρίς. Αἱ ὁδοὶ σου δὲν φαίνονται ξένοι; καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔτι, ὅστις τὰς βλέπει κατὰ πρῶτον. Ἄγνωστον διὰ τί εὐχαρισταῖς, τὰ δὲ θέλητρον σου εἶνε τὰ μόνω πάγματα ἴσως, ἄτινα διαφεύγουσι τὴν ὀξυδερκεῖαν τοῦ παρατηρητοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν καρδίαν του.

— Σὰς ἀρέσκει ἡ Ἐρμούπολις; — Πολύ.

Καὶ ἀρχίζει νὰ διηγῆται τί εἶδε, τί ἤκουσε, τί ἐθυμείαται. Ἄλλ' ἐν αὐτοῖς ματαίως θὰ ζητήσῃτε τὸν λόγον, δι' ὃν ἡ πόλις καὶ ἡ νῆσος τῶ ἀρέσκει. Θὰ σκώψῃ ἴσως τοῦτο, θὰ γελάσῃ δι' ἐκεῖνο, ἀλλὰ καὶ ὄλα ἂν τῶ ἐφάνησαν ἀνάποδα: Μοι ἤρσεν ἐν τούτοις πολὺ, θὰ προσθέσῃ ἀντὶ ἐπιλόγου. Εἶνε δὲ καὶ τοῦτο ἀληθὴς καὶ ὠραῖος τῆς Ἐρμούπολεως χαρακτηρισμός.

Τίς οἶδε, πότε θὰ σε ἀναγνώσω αὐθις ὄρατον διηγήμα. Ἄν κρίνω ἐκ τοῦ παρελθόντος, δεκαετία ἴσως θὰ παρέλθῃ, μέχρις ὅτου ἀναπαύσω τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῶν εὐαρέστον σελιδῶν σου. Ὅποια θὰ εἶνε ἄρα γε τότε ἡ καλὴ Ἐρμούπολις; Τεσσαρακοντούτης ἐγὼ θὰ κατέρχομαι. Θὰ ἀνέρχῃσαι σὺ εἰς τὴν ἀκμὴν; Θὰ εἶσαι τὸ περιβλεπτον τοῦ πελάγους κέντρον, καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ δυνάμεις ἢ ἐμπορικῆ; Θὰ σε ζηλεύουσιν αἱ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ πόλεις; Θὰ σε φθονοῦσιν αἱ ξένοι; Τοῦτο δὲν κρέμαται ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς τύχης. Τοῦτο ἐξαρτάται ἐκ μόνων τῶν χειρῶν τῶν τέκνων σου, Ἐρμούπολις. Ἐκεῖνοί σε ἀνώψωσαν, ἐκεῖνοί δὲν πρέπει νὰ σε ἀφῆσῃσι νὰ καταπέσης. Ἡ Ἐλλάς δὲν ἔχει πολυαριθμούς πόλεις, ἵνα ἀφήσῃσι νὰ ἀπωλεσθῇ μία, ὡς διαρρηγγυνται τοῦ σάπινος οἱ πομφόλυγες. Θὰ ἦτο τοῦτο ἐσχάτη πρὸς τὴν πατρίδα προσδοσία. Τὰ τέκνα σου πρέπει νὰ θεραπεύσῃσι τὰς πληγὰς σου, νὰ σε σώσωσι, ἔστω καὶ ἂν πέπῃ νὰ μεταγγίσωσι τὸ αἷμα τῶν εἰς τὰς φλέβας σου. Καὶ τὰ τέκνα σου ἔχουσι τὴν δυνάμιν νὰ πράξωσι τοῦτο. Ἄς παλαίσωσι καὶ θὰ νικήσωσι. Οἱ Ἐρμούπολιται δὲν εἶνε ἀνθρωποὶ

τῶν λόγων, δὲν εἶνε ἐξημμένοι καὶ θορυβῶδες, δὲν ἐνθουσιάζονται κατ' ἐντολήν, οὐδὲ παραμελοῦσι τὰ ἔργα τῶν χάριν αὐτοσχεδίων ἑορτῶν. Εἶνε ἀνθρωποὶ ἤμεροι, καὶ ἡμεροὶ, ὀλιγαρκεῖς, θετικὸι καὶ πεπειραμένοι. Χωρὶς νὰ εἶνε ἦρωες τοῦ Δίκου, ἀκάρδοι καὶ ἀναίσθητοι, δὲν εἶνε οὐδὲ Ἀδθηρῆται τοῦ Βεΐλανδ. Δὲν ἐθυσάσαν οὐδὲ τὴν καρδίαν εἰς τὸν νοῦν, οὐδὲ τὸν νοῦν εἰς τὴν καρδίαν. Εἶνε κάτοχοι ἀμφοτέρων, καὶ αἱ ἰδιοκτησίαι τῶν αὐτῶν εἶνε θετικαὶ καὶ μεμετρημένα, ὅπως αὐτοὶ οὐχὶ φαντασάδεις. Ἐχουσιν ὄλα τὰ Ἑλληνικὰ προτερήματα, καὶ στεροῦνται μόνον τῶν ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων, θυσιάζαντες ταῦτα εἰς τὴν ἐργασίαν. Ζυζυγτοῦσι πολιτικά, χωρὶς νὰ μαχαίρωνονται. Παρὰ νὰ ἐξαφῶσι, νὰ παραφερθῶσι δύο ἀντιπρονοῦντες, σκέπτονται πῶς νὰ ὑποχωρήσωσι. Καὶ παρὰ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν δεινὰν ἰδέαν τῶν, ἢν θεωροῦσιν ὀρθοτέραν, σφίγγουσι τὰ χεῖλη, διὰ νὰ μὴ ὀμιλήσωσιν, ὅπως θὰ ἐφρασσον, ἂν ἤδυνάκτο, καὶ τὰ ὄτα, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν. Εἶνε ἀξιοπρεπεῖς μέχρις δειλίας κάποτε καὶ... ἂν ἡ ἀστυνομία τῶν ἐξέδιδε δελτίον, ὅπως ἡ Ἀθηναϊκῆ, θὰ ἦτο τοῦτο λευκὸν πάντοτε, ὅπως τὰ δώματα τῶν οἰκιῶν τῶν.

Τοιοῦτοι εἴθε, καὶ δὲν θὰ σὰς καταβάλλῃ ἡ πάλη, Ἐρμούπολιται. Ἐπαναλάβετε ἀπαξ ἔτι τὸ μᾶθημα, ὅπερ σὰς ἐδίδαξαν οἱ πολλοὶ ἐκεῖνοι πρεσβῦται, οὐς ἐπιδεικνύετε ἐν τῇ ἀγορᾷ σας, οἱ ἰδρυταὶ τῆς Ἐρμούπολεως, οἱ ἀπὸ παραθαλασίου σταθμοῦ μεταβαλόντες αὐτὴν εἰς μεγαλοῦπολιν Ἑλληνικὴν, καὶ θὰ κατισχύσῃτε πάλιν. Αἱ δυνάμεις σας εἶνε ἀκόμη μεγάλα καὶ μικροὶ οἱ ἐχθροὶ σας πάντες, πάντες ἐκτὸς ἐνός. Τοῦτον μόνον νὰ φοβῆθητε, διότι οὗτος εἶνε δράκων κατατρώγων τὰς πόλεις. Ἦδη τὸν φιλοξενούμεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν, καὶ κατατρώγει ἢ σῦχος τὸ ἦπαρ μας. Ἐκεῖνος νὰ ρωθῆθητε, διότι ἔχει γλυκεῖς τοὺς τρόπους καὶ ἐλκύει... Ἀποφύγετέ τον, αὐτ

να γνώση: ἀλλ' εἰς μάτην καὶ τοῦτο· ὁ νοῦς τῆς εὐρίσκετο ἀλλαχού· τὰς λέξεις μόνον παρεθέρει, ἀλλὰ τῆ διέφευγεν ἡ ἔνοια.

Ὁ Ραοὺλ δὲ Μονμορὰν εἶχεν ἔλθῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀλίκης, ἵνα διέλθῃ ὀλίγον χρόνον ἐν τῇ ἐξοχῇ παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἰωάννα δ' Ἀβὸρ, ἥτις ἐκ παιδικῆς ἡλικίας συνεδέτο πρὸς τὴν νεάνιδα διὰ στενωπάτης φιλίας. Ἡ Ἀλίκη εἶχεν ἐξέλθῃ πρὸ ὀλίγου τῆς οἰκίας, ἵνα σχεδιαγραφῆσθαι ἐν τῷ κήπῳ. Ὁ Ραοὺλ ἔμενον ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τῇ παραίσει νὰ τελειώσῃ τὴν ἀλληλογραφίαν του, ἡ δὲ κυρία δ' Ἀβὸρ, ἵνα μὴ τὸν ταραξῆ, ἔλαβε περιοδικόν τι καὶ ἐφιλομέτρει αὐτὸ, ἀναμένουσα νὰ κατέλθωσιν ὁμοῦ εἰς τὸν κῆπον πρὸς συνάντησιν τῆς φίλης τῆς, ἥτις ἔλεγεν, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἀρκετῆς ὥρας, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν σχεδίασιν τοῦ γειτονικοῦ μύλου.

Ἡρέμα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.
— Ποῖαν ὑπόσχου, ἠρώτησεν αὐτὴ;
— Ἐκείνην, ἣν ἔδωκα εἰς τὸν πατέρα μου ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης του. Τὴν ἀγνοεῖτε;
— Ἀπολύτως.
— Τῷ ὑποσχέθη, Ἰωάννα, νὰ σὰς νυμφευθῶ, ἔάν συγκατατίθεσθε.
— Ὑποσχέθητε τοῦτο! Ἀλλὰ πῶς καὶ διὰ τί ὁ πατήρ σου ἐσκέφθη νὰ σὰς ζητήσῃ τοῦτο;
— Τὸ διὰ τί εἶνε εὐκολον νὰ ἐνοηθῆ, ἀλλὰ τὸ πῶς εἶνε παραδοξότερον. Πῶς ἠδύνατο νὰ ὑποθῆσῃ, ὅτι θὰ παραδέχεσθε τοῦτο;

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ραοὺλ εἴχτει ἐκ νέου τὸ τῆς Ἰωάννας.
Αὐτὴ ἠρῳβρίασε. Εἶτα μετ' ἀφελείας τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα:
— Ὁ γέρον φίλος μου με εἶχε μαντεύσῃ, εἶπε.
Ἐπεκράτησε μακρὰ σιγῇ.
Ὁ Ραοὺλ ἐκράτει ἐν τῇ ἰδικῇ του τὴν χεῖρα, ἣν αὐτὴ τόσον ἀφελῶς τῷ εἶχε τείνει, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔθλιβε ποσῶς.
— Εἶσθε τόσον εἰλικρινῆς, ὥστε ὀφείλω καὶ ἐγὼ νὰ σὰς μιμηθῶ. Καὶ ἐν πρώτοις, εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐκμυστήρυσιν ταύτην, ἥτις ἤθελεν ἄλλην νὰ μοι προξενῆσθαι ἐντύπωσιν. Ἰωάννα, μὲ ἀφήνετε νὰ ἐνοήσω, ὅτι δὲν σὰς εἶμαι ἀδιάφορος, ἐγὼ δὲ ὀφείλω νὰ ἐξομολογηθῶ, ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ. Εἶνε παραδοξόν, εἶνε ἀκατανόητον, δὲν ἔχει οὕτω; Ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς τόσον θελκτικὴν δύναμιν ἔχει ἡ ἀμνηστία οὕτω, χωρὶς νὰ σὰς προσβάλω. Τόσοι ἄλλοι θὰ ἐτήρησαν ἄλλην πρὸς ὑμᾶς γλώσσαν. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μόνος ἐγὼ εἶνε δίκαιον νὰ παραπονοῦμαι.

Ἐγένετο κάτωχρος, καὶ δάκρυα ματαίως συκρατούμενα ὑγραινόντα τὰ βλέφαρά της.
— Τότε διὰ τί ὑποσχέθητε; ἠρώτησεν αὐτὴ ἐκπεπληγμένη καὶ προσβεβλημένη ἄμα, περιεργὸς δὲ νὰ μάθῃ, καὶ πρὸ πάντων συγκινημένη ἐκ τοῦ τόνου τῆς ἀκρας ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς πρωτοφανοῦς εἰλικρινείας, μετ' ὧν ἤρχιζεν ἡ παραδοξὸς αὐτῆ συνδιάλεξις.

— Καὶ ἠδύναμιν νὰ διατάσῃ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμήν; Ἡδύναμιν ν' ἀρνηθῶ τι εἰς τὸν θνήσκοντα πατέρα μου; Εἰπέτε, ἠδύναμιν; Ἐν τούτοις σὰς τὸ δικαιοῦται τις νὰ ἀπαιτήσῃ παρομοίως ὑποχρεώσεις. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θὰ τὸ ἐπραττον. Ἀλλ' ἕκαστος ἐνεργεῖ κατὰ τὴν συνειδήσιν του.

Ἐστήριξε τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῆς χειρὸς, καὶ παραδόξῃ εἰς σκέψεις βεβωδῆσθαι καὶ σκυθρωπός. Ἡ Ἰωάννα ἤδη ἐμελέτα τὸ πρόσωπον τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ὡς ἐλθόντων τὴν παρουσίαν της, ἐβουθίζετο ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀναμνήσεις του.

Ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων τοῦ προσώπου του ἐζωγραφίζετο ἐνίοτε ἔκφρασις τόσον περιεργὸς, ἐπὶ τῶν χειλέων του τόση ἐξεδηλοῦτο πικρία, ἐκ τοῦ βάθους τῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν του ἐξεπέμποντο τόσαι ἀστραπαί, ὥστε ἦτο δύσκολον, ἀδιακρισία ἴσως νὰ παρακολουθῆσθαι τις ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν καταγιγῆ, ἥτις ἐμυκάτο ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὴν ἀναστατάσιν, ἥτις συνετάρασε ὅλον τὸ σῶμά του.

Χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ σχεδὸν τί ἐπραττεν, ὑπέκρουσε εἰς παράλογον ὄρμην συμπαιθείας, ἠγέρθη, καὶ κλίνουσα πρὸς αὐτόν, ἐνῶ ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του:
— Πάσχετε πολὺ; τῷ εἶπε.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς ἀποσπάσας αὐτὸν ἐκ τῶν παρελθόντων, τὸν ἐπανήγαγε βιαίως εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ὡς ἀνθρώπου συνελθὼν ἐκ λειποθυμίας στρεφόμενος περὶ αὐτόν, ἵνα ἐρωτήσῃ ποῦ εὐρίσκειται, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ προσήλωσε τὸ ἀπλανὲς βλέμμα του ἐπὶ τῆς νέας γυναίκας, ἥτις ὀρθία ἴστατο πρὸ αὐτοῦ. Δευκὴν φέρουσα ἐσθῆτα, τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους ἔχουσα περὶ τὴν κεφαλὴν νυκτεστρομίνουσα, ὡς λάμπον ἀκτινωτὸν, καὶ τὰς μακρὰς μαύρας βλεφαρίδας σκιαζούσας τὰς ὠκράς παρυὰς της, τῷ ἐφάνη ἐκείνης παρομοίᾳ πρὸς ἄγγελον, φύλακα, τείνοντα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

— Εἶσθε καλῇ, ἐψιθύρισε.
Εἶτα ἠσθάνθη ἐκλυόμενον τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἤρχισε νὰ θρηνηθῆ ὡς παιδίον.

Β'

Ὁ Ραοὺλ δὲ Μονμορὰν ἦτο τριακονταετής περίπου. Ἡ ὀλίγη τὸν κλίσις πρὸς τὸν κόσμον, ποιά τις καιότης ἀνάμικτος περισκέψους καὶ δαιλίας, ἀνεξήγητόν τι περιφρονητικὸν καὶ υπερήφανον ἄμα ἐν τῷ ἦθει του, δειγμὰ ὑπεροχῆς ὁμοῦ καὶ ἀδιοφορίας, τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ προέβιδε μίαν τῶν ψυχῶν ἐκείνων, τῶν βασιανζομένων ὑπὸ ὕψιστων ἀναγκῶν καὶ πόθων ἀνεξάντλητων, οὓς οὐδέποτε σχεδὸν ὁ συνήθης βίος ἱκανοποιεῖ. Ἡ μυστηριώδης ζωὴ του διέφευγεν ὅλων τὰ βλέμματα. Οὐδέποτε ὤμιλει περὶ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπέτρεπε νὰ τὸν ἐνοῶσιν! Διὰ τί δὲν νυμφεύεται; ἠρώτωντο πολλὰκις οἱ περὶ αὐτόν. Ὅποιον ἦτο τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ τόσον περιεσκεμμένον καὶ τόσον σιγῆλόν, ὅπερ τὸν ἀπε-

μάκρυνεν ἐξ ὄλων, καὶ ὅπερ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀποκαλύψῃ; Ὅποια ἡ ζήλωτος γυνὴ, ἡ κυριεύσασα αὐτοῦ οὕτως; Ἀλλ' ἔάν ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ εἶνε ἐλεύθερος, διὰ τί δὲν νυμφεύεται ἐκείνην, ἥτις τόσον τῷ εἶνε προσφιλέ; Ὑπάρχει ἀρά γε χάσμα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς, ἡ ὁ γάμος οὕτος θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ ἐρυθριά;

Μόνος ὀξυδερκής ὁ γέρον μαρκήσιος δὲ Μονμορὰν, εἶχεν εἰσδύσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ υἱοῦ του, καὶ ποθῶν νὰ προστατεύσῃ τὸ μέλλον τοῦ Ραοὺλ καὶ τῆς γενεᾶς του (εὐλογῶν σχεδὸν τὴν περίστασιν) ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ θάνατος προῶρις τὸν ἤρπασεν, ὅπως ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ λατρεύοντος αὐτὸν τέκνου του τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν πρὸ μικροῦ ἐξέμυστηρέυθη τῇ κ. δ' Ἀβὸρ.

Ὑπὸ ποίας καλῆς ἐμπνεύσεως ὀρμηθῆς ὁ γέρον ὑπέδειξε τὴν Ἰωάνναν; Μὲ τὸ διορατικὸν πνεῦμα, καὶ τὴν σπανίαν του ὀξυδερκίαν του, εἶχε μαντεύσῃ ἀρά γε ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ ἦτο ἀκούοντως γενναία, τρυφερὰ καὶ ἀφοσιωμένη, ἵνα καταστῆ σύζυγός του, παρ' οἰανδήποτε ἐξομολόγησιν καὶ ἂν τῇ ἔκαμνε ἐκείνος; Δὲν ἦτο αὐτὴ καὶ μόνη, ἥτις διὰ τῆς συγκαταθέσεως της εἰς τὸν γάμον τοῦτον ἠδύνατο νὰ τον σώσῃ; αὐτὴ, ἥτις διὰ τοῦ ἡρέμου τρόπου, τῆς ὑπομονῆς καὶ διὰ τοῦ ἔρωτος της ἰδίᾳ ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν του, ἐκ τοῦ συσταδῆν καρτερικῶς μαχομένη κατὰ πάσης ἀνακαμνήσεως, κατὰ παντός ἄλλου αἰσθήματος;

Ἡ Ἰωάννα ἦτο χήρα. Ἐάν ἦτο κόρη, ἀγνοοῦσα καὶ τί ἀνελάμβανε, καὶ τί ἐβουλοῦσε, θὰ ἐμέμφοτο αὐτὸν διὰ τὴν πρότασιν, ἣν τῷ ἀπήθυνε. Ἀλλὰ καίτοι ἠγνοεῖ ὅποια ἦτο ἡ ἀτομικὴ αὐτῆς πεῖρα, ἐγίνωσκεν ἐν τούτοις, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἦτο ἀγνωστος εἰς αὐτήν, ὅτι ἠδύνατο νὰ προῖδῃ τί ὁ Ραοὺλ θὰ τῇ προσέφερον, καὶ ὅποια θὰ ἦσαν αἱ ἀπογοητεύσεις, αἱ θλίψεις καὶ αἱ δυσχέρειαι παρομοίᾳ γάμου. Ἐγίνωσκεν ἐπίσης, ὅτι αὐτὴ ἦτο λίαν εὐλαβῆς, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐκυριεύετο ὑπὸ παραφορῶν, ὅτι δὲν θὰ εἴχτει νὰ ἐκδικηθῆ διὰ μακρὰν ἴσως παραγνώρισιν, καὶ καὶ τέλος, ὅτι διὰ τῆς ἀγάπης της μόνης θὰ ἐπάλασε.

Τὸ σχέδιον τοῦτο θὰ ἦτο ἄτιμον βεβαιῶς, ἂν ἡ κ. δ' Ἀβὸρ ἦτο πτωχὴ. Ἀλλὰ πλουσία, πλουσιωτέρα ἔτι καὶ αὐτοῦ τοῦ Ραοὺλ, ἠδύνατο νὰ το παραδεχθῆ ἀσυζητητῆ, διότι τῇ ἐπετρέπετο ν' ἀκολουθῆσθαι τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας της. Αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ εὐεργετοῦσα, καὶ θὰ ἠρέσκετο εἰς τοῦτο ἡ γενναία της ψυχῇ. Ὁ εὐγενὴς γέρον προεῖδε θαυμασίως πάντα ταῦτα. Ἡ ἐκλογὴ ἀρὰ τῆς Ἰωάννας ἐγένετο μετὰ ὄριμον σκέψιν. Ἀλλως τε ἦτο ὠραία, εὐφύης, καὶ θὰ τῷ ἐπέβαλλετο διὰ τῆς εὐαρέστητος σοβαρότητος, τῆς γλυκειάς αὐθεντικότητος, ὡς ἡ νεότης αὐτῆς καθίστα γοητευτικώτερας.

Πῶς ἦτο δυνατόν ὁ Ραοὺλ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ τέλος; Ἡ λύσις αὐτῆ ἐφάνετο τῷ ἀγαθῷ πρεσβυτέρῳ τοσοῦτον μᾶλλον εὐχερῆς, καθ' ὅσον παρὰ τὴν ἡλικίαν του δὲν ἔμενον ἀδιάφορος πρὸς τὰς τόσας χάριτας καὶ θέλητρα, δι' αἷ καὶ πολλάκις ἀποθαυμάζων τὴν δ' Ἀβὸρ ἐθλιβετο διὰ τὴν παροδοὶν τῆς νεότητός του.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα ἀπαθῆς, μετ' ἐντελούς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν νέαν γυναῖκα, οὐδὲ σκεπτόμενος, ὅτι θὰ τὴν ἔθλιβε τοῦτο.
— Ἀναμφιβόλως, ἐσκέπτετο αὐτῇ, ἀκρωμένη τῶν λόγων του, οὐδέποτε θὰ με ἀγαπήσῃ ἐν τῶν προτέρων εἶνε τεθωρακισμένος διὰ τῆς ἀπαθείας ταύτης.
Ἀλλ' ἰσχυρότερα αὐτῆς ἡ συγκίνησις τὴν ὑπερνήκησεν, δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ συγκαταστήσῃ τὸ δάκρυά της.
— Ὁ! Ἰωάννα, συγχωρήσατέ με, εἶπεν οὕτως. Εἶμαι ἀγροίκος ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ μου, καὶ ἀληθῶς δὲν ἠξέρω, πῶς τολμῶ νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά σας οὕτως. Εἶμαι μνηστῆρ ἄξιος οἴκτου!
— Τέλος, τί ἐπιθυμεῖτε νὰ πράξω; ἠρώτησεν αὐτὴ μετὰ γλυκύτητος καὶ πολλῆς ἀμνηστίας.
Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰ στιγμήν.
— Ἰωάννα, δὲν δύναμαι νὰ προῖδω τὰ ἀποτελέσματα τοιαύτης ἐνώσεως· ἀδύνατὸν νὰ σὰς εἶπω, ὅποιοι θὰ εἶμαι πρὸς ὑμᾶς ταχέως ἢ βραδέως. Τὴν ἐκτίμησίν μου, τὴν προστασίαν μου καὶ ἀρνητικὴν τινὰ πίστιν, ὑπαγορευομένην μοι ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων, ὧν εἶσθε ἀξία, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας μου τιμῆς, ταῦτα μόνον δύναμαι σήμερον νὰ σὰς προσφέρω. Δὲν ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ἐρωτηθῶ ποτε τί συμβαίνει ἐν ἐμοί, οὐδὲ θὰ σὰς ἐπιτρέψω ν' ἀπαιτήσῃτε ἐκμυστήρυσιν καὶ οἰκειότητά. Ἀλλ' ἐν τούτοις, ἂν, κινουμένη ὑπὸ αἰσθημάτων ἐξαίρετου συμπαιθείας, ἀποδεχθῆτε τὴν πρότασίν μου, καὶ συγκατατεθῆτε νὰ τιμηθῆτε τὸ ὄνομά μου, θὰ σὰς περιβάλλω διὰ τῶν περιποιήσεων καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, θὰ προσπαθῆσω ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ καταστήσω ὑμῖν τερπνὴν τὴν ἐστίαν, ἐν ἡ ἀπολύτως θὰ βασιλεύητε, θὰ σὰς ἀφήσω τέλος ἐντελῶς ἐλευθέραν...
— Ἐλευθέραν; ἀ! μὴ λέγετε τοῦτο...
— Ἐλευθέραν, διότι θὰ τύχητε ἀπάσης τῆς ἐμπιστοσύνης μου... Καὶ ἐν πότε ἡ πληγὴ μου ἰαθῆ, ἔάν βραδεία τις εὐτυχία ἔλθῃ, ἵνα κατοικήσῃ εἰς τὸν οἶκόν μας, ἔάν ἡ νεότης ἀπερχομένη συμπαραλάβῃ τὰς θλίψεις, καὶ διαδεχθῆται ταύτας αἱ ἐγκαρτερήσεις τῆς ὠρίμου ἡλικίας, εἰς ὑμᾶς βεβαίως θὰ ὀφείλω τοῦτο...
— Ραοὺλ, θὰ γείνω σύζυγός σου, εἶπεν αὐτὴ τείνουσα τὴν χεῖρα, ἐφ' ἧς ἔθιχε τῷ χεῖρῳ του ἐκείνου ὑποκλινόμενος.
— Δὲν θὰ ἀπαιτήσῃτε νὰ ἀπαρνηθῶ ὅ,τι εἶπον δὲν ἔχει οὕτως; Εὐχαριστῶ

Ἰωάννα, μυριάκις εὐχαριστῶ. Τοῦτο μόνον δύναμαι σήμερον νὰ σὰς εἶπω.
Ἄ! ἂν ἐγνώριζε πῶσον ὀλίγον ἐδικαιοῦτο οὕτω νὰ ἀπαιτῆσθαι αὐτοῦ εὐχαριστίας καὶ ὅποσον θὰ ἐπάλασε κατὰ τῆς καρδίας της, ἵνα τῷ εἶπῃ ὄχι!.. Διότι τὸν ἠγάπα περιπαθῶς εἰς τὸ πείσμα πάσης ἐναντιότητος, ἐναντίον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τὸν ἠγάπα εἰς βαθμόν, ὃν καὶ αὐτὴ εἶτι ἠγνοεῖ.
Ὅσον δὲ μικρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀποδομένη αὐτῇ μερίς, καὶ ὅσον ταπεινὴ ἡ παραχωρουμένη θέσις, ἀπειρος ἐν τούτοις χαρὰ ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν της.
Νὰ καταστῆ σύζυγός του, νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά του, νὰ ζῇ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸ δικαίωμα νὰ κατακτήσῃ αὐτὸν ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ ἔχῃ συνεργὸν τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ γοητευτικοῦ τούτου καθήκοντος, ἠδύνατο μετ' ὅλα ταῦτα νὰ μεμψιμοιρῇ; Ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἐξηρᾶτο τὸ μέλλον; Μὴ ἠγνοεῖ τὴν δύναμιν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης; Ἐκ τοῦ βαθέως αἰσθήματος ἕπερ δι' αὐτὸν ἔτρεπε, δὲν θὰ ἤντλει σχέδια, ἐξασφαλίζοντα τὸν θρίαμβόν της;
Καὶ ὅμως καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἠγάπα. Πῶς, διὰ τίνος τρόπου, ὁ πρὸς ἄλλην ἔρωτος του θὰ ἐνίστατο ὑπὸ τοῦ ἰδικοῦ της; Ἀδιάφορον. Τὸ νὰ δικαιοῦται νὰ συμμετάσχῃ τῆς πάλης, τοῦτο ἦρκει αὐτῇ. Πάλιν σιγῆ, ἀόρατος, καρτερικὴ, ἥτις θὰ καθίστατο ὁ σκαποξύλον τοῦ βίου της, ἥτις θὰ ἦτο ἰσρὰ καὶ εὐλογημένη. Ταπεινώσεις, θλίψεις, θυσίαι, τί ἦσαν πάντα ταῦτα, ἀφοῦ θὰ τὰ ὑφίστατο, ἵνα κατακτήσῃ τὴν καρδίαν λατρευομένης ὑπάρξεως; Τίς ἐγνώριζεν ἄλλως τε; Ἦτο ἀρά γε πρόσκομμα, ὅπερ ἔθεσε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἄλλης, πρόσκομμα, ὅπερ οὐδὲ θὰ ἐπείρατό ποτε νὰ ὑπερηγήσῃ; Ἦ μήπως ἐν τῷ γάμῳ τούτῳ εἴχτει τὴν θεράπειαν τῆς ἀνίας του; Μὴ ἔχων τὸ θάρρος νὰ ἐκρίνωσθαι αὐτὸς ἐκ τῆς καρδίας του τὸ πάθος ἐκεῖνο, ἐπέτρεπε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ, ἐπαρουσίαζε τὸ μέσον ἂν δὲ οὐδὲν ὑπέσχετο, ἐπραττε τοῦτο, διότι προετίμα ἴσως οὐχὶ ἐκ καθήκοντος, ἀλλ' ἀκούσιως νὰ προσέλθῃ πρὸς αὐτήν. Ὑπὸ τοιούτων ἐλπίδων καὶ ὀνείρων ἐβαυκαλίζετο αὐτὴ.
Ὅρθια πρὸ τοῦ κατόπτρου ἐξήταζεν ἑαυτὴν μετ' ἀπλήστου περιεργείας. Κατὰ πρώτον ἦδη ἐν τῷ βίῳ της ἐπόθει τόσον νὰ εὐρῆ ἑαυτὴν ὠραία. Ἐσχεδιάζε νὰ μεταβάλλῃ εἰς ζωηρότερα τὰ πένθημα ἐκαίνα ἐνδύματα, ἀτινα ἀπὸ ἐτῶν ἔφερον ἐξ ἀδιαφορίας τόσον πρὸς αὐτήν, ὅσον αὐτὴν διὰ τὸ μέλλον της. Χωρὶς νὰ εἶνε ἔξοχος καλλονῆ, κατεῖχεν, ὡς ἐνόμιζεν, χάριν καὶ γόητρον, καὶ θὰ εἴκνεν ἴσως τὸν ἔρωτά του. Μὴ ὁ ἔρωτος δὲν προκαλεῖ τὸν ἔρωτα; Καὶ ἂν τῇ ἠρνοῦντο τὸν ἔρωτα, δὲν θὰ τῇ ἀνταπεδίδατο τοῦλάχιστον μικρὰ τις εὐγνωμοσύνη, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην της;
[Ἐπιτελεῖται συνέχεια]

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΟΡΙΑ

Εἰς τὰς καπνοφυτείας τοῦ δήμου Φωτίου τῆς Ἀγιάς ἀνεφάνη σκόληξ, ὅστις ἐπιφέρει εἰς αὐτὰς μεγάλην καταστροφὴν. — Κατὰ τὴν δημοσιεύσαν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» κατάστασιν εἰσπρακτέων καὶ εἰσπραξιμῶν ἐσόδων τῆς χρήσεως 1888 ἐβεβωθήσαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Μαρτίου 14,548,176.53, εἰσπράχθησαν δὲ 11,410,083.45. Ἐν τοῖς τελοῦσι δὲ ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου μέχρι 30 Ἀπριλίου εἰσπράχθησαν 9,112,182.04. — Ἡ ἐν Ὁθωσῷ ἀποθανοῦσα Ἑλληνὶς Ἑλένη. Νηρὸ ἐκληροδοῦτος τὴν περιουσίαν της, ἀνερχομένη εἰς 250,000 φρ. εἰς τὴν ἰδιαίτην τῆς πατρίδα Κέρυνθον πρὸς ἀνέγερσιν Παρθενωγαυεῖου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΧΩΡΑΙ

Αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ Μακεδονίας προέβησαν εἰς συλλήψεις Ρωμοῦνων καὶ Βουλγάρων. καθ' ὧν ἔγερθησαν ὑπόνοιαι συνεννοήσεως πρὸς τὰ ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ κομιτάτα. — Ἐν τῷ στρατοδικεῖῳ Βιτωλίων ἀπεδείχθη, ὅτι μία τὴν κατὰ τὰς ὑπερθεσιῶν ἐπιστολῶν παρὰ τῶν ἐκ Κλεισούργου ἰατρῶν κ. Ἀργυροπούλου ὑπεστήθη ὑπὸ τοῦ Σεφερίκη, ὀργάνου τοῦ Ἀποστόλου Μαργαρίτου, διατελοῦντος νῦν ὑπὸ κράτησιν. — Οἱ ἐν Σμύρῃν ὁμογενεῖς παρεκάλεσαν τὴν ἡμετέραν Κυβέρνησιν, ὅπως πύψῃ τὸν τῆς Γεωργίας ἐπιθεωρητήν, ἵνα ὀδηγήσῃ αὐτοὺς περὶ τῶν ληπτέων μέτρων κατὰ τῆς φυλλοθήρας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ κομητάτον τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐν Βουναίᾳ Πανεπιστημίου διεδέχθη καπηγορικῶς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιτροπείαν, διὰ τοῦ προέδρου ὅς ἐστὶς προσωνήσαν αὐτῇ ἂν ὁ βραχίων μας (τῶν Ἰταλῶν) ἔνεκα ἀθερίας καὶ ἀδιομύπτου πολιτικῆς ὑπῆρξεν ποτε κεχωρισμένος τῆς ἀδελφῆς Ἑλλάδος, ἡ καρδία ἡμῶν ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχῃ αἰείποτε μετ' ἡμῶν. — Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Νουβάρ Πασᾶ, Ἑλλήνων τὴν καταγωγήν, ἀιχαλωτισθέντος καὶ ἐκτορυμισθέντος κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου Αἰγυπτιακὸν ὑπουργεῖον ἐπαύθη ὑπὸ τοῦ Κεδίβου, ἀντικαταστάθην ὑπὸ τῷ Ριζῆ Πασᾶ ὅς προέδρου καὶ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, τοῦ Ζουλιφκάρ ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν καὶ τοῦ Φερχίῆ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν. — Ὁ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Γερμανίας Πουτκάμερ διαφωνῶν πρὸς τὰς φιλελευθέρους γνώμας τοῦ αυτοκράτορος παρητήθη. — Ἡ Ἀγγλία προσεχώρησεν ἐπίσημως εἰς τὴν περὶ οὐδετερότητος τῆς Σουεξίου διώρυγος σύμβασιν.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τὸ ὑπουργεῖον δι' ἐγκυκλίου τοῦ πρὸς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς ἐπέταξε αὐταῖς νὰ καταβάλωσι πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως οἱ ὅμοι συμπετάξωσι τῆς ἐκθέσεως, καὶ νὰ ἐπιτιμήσωσι τοὺς δημάρχους οἵτινες δὲν συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν πρώτην πρόκλησιν. — Ἡ ἐπιτροπεία θὰ ἀναθεῖ εἰς τινὰ τῶν ἐκδοτῶν τὴν δημοσιεῖσιν ὀνομαστικῶς καταλόγου τῶν ἐκθετῶν καὶ ἐκθεμάτων μετὰ κυριῶν τινῶν σημειώσεων ἐπὶ τῶν ἐκθεμάτων. — Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ χορηγεῖ χιλιδράχμων γέρας εἰς τὸν περιγράφοντα ὅσον ἔνεστι λεπτομερέστερον τὸν καταρτισμὸν, τὰ τῆς μετακινήσεως μέσα καὶ τὴν κατασκευάσιν σφοδρῶς τινος χειρουργεῖου, λαμβανομένης ὑπ' ὄψεος τῆς ἐξ ὀφείας τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν νῦν ἐν Ἑλλάδι μέσων τῆς συγκοινωνίας. — Ὁ ἐν Λονδίῳ ὁμογενὴς κ. Ἰωάννης Μπαλῆς ἀνήγγειλε τῷ κ. Τριχοῦτῃ, ὅτι πρὸς ἐμφύχων τῆς ἐγγυρησίου βιομηχανίας χορηγεῖ 10,000 φρ. ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς βραβεῖα εἰδῶν, ἅπερ νὰ ὀρίσῃ αὐτός. Ὁ δὲ κ. Τριχοῦτης ὤρισεν, ὅπως αἱ ἡμίσεις μὲν ἀπονειμῶσιν ὑπὲρ γεωργικῶν ἐκθεμάτων, αἱ δὲ ἕτεραι ὑπὲρ βιομηχανικῶν καὶ τῶν μὲν γεωργικῶν ἐκθεμάτων νὰ βραβευθῶσι δημοτρίακοὶ καρποί, κτηνοτροφικὰ φυτὰ, ἔλαια, λαγανικά, φραντικά φυτὰ, καννοί, σπέρματα ἐλατοβροθῆ καὶ οἶνος τῶν δὲ βιομηχανικῶν ἔργα ὕφαν-

τικῆς, ταπητουργίας, μυρεφικῆς, σακωνοποιίας, ἀμαρσοτηγίας, κατασκευῆς γεωργικῶν βιομηχανῶν καὶ ἐπιπλαστικῆς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθη ἀγάλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν, ἀγαλμάτων χοίρου χαλκοῦν ἐπίσης καὶ τινὰ τεμάχια ἀγγείων. Ἐν Φαναρίῳ τῆς Θεσσαλίας ἀνευρέθησαν τυχαίως ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τοῦ σιδηροδρόμου ψέλλιον χρυσοῦν, ἐνώτιον, δακτύλιος καὶ τινὰ μικρὰ ἀλλὰ τετρανόμια ἀντικείμενα ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ ὠραίας τέχνης.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἡ ἐν Μονάχῳ διεθὴς καλλιτεχνικὴ ἐκθεσίς ἐνεκαίνισθη ἐπισημῶς τῇ 1 Ἰουλίου ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος ἀντιβασιλέως. Ἐν αὐτῇ ἀντιπροσωπεύονται ὀλόκληροι ἢ Γερμανία καὶ πάντα σχεδὸν τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη. Ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθεσί (Salon) τῶν Παρισίων τὴν ἀναγενομένην Ἑλληνικὴν τέχνην ἀντιπροσωπεύουσι ἔργα ἐπινοούμενα: ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ μὲν τὰ σχεδιάσματα τῆς Βαλλιανείου βιβλιοθήκης ἐκτεθέντα ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν κ. Μούση ἐν τῇ γλυπτικῇ «Ὁ Ἑλληνοπαῖς» τοῦ ἐκεῖ σπουδάζοντος κ. Λαζάρου Σώγου, καὶ ἐν τῇ γραφικῇ ἡ «Λειτουργία ἐπὶ τοῦ Παρασού» τοῦ κ. Ράλλη, ἡ «Φωλεὰ» τοῦ κ. Βρούτζου καὶ αἱ «Ὀκεανίδες» τοῦ κ. Σουδιᾶ. Οἱ κ. κ. Κατὺλ Μενδὲς καὶ Ἐφραῖμ Μιχαὴλ ἐπεράτωσαν ἐν Παρίσιος καὶ παρέδωκαν τῷ συνθέτῃ Chabrier πρὸς μελοποίησιν τὴν ἑμμετρον ὑπόθεσιν λυρικοῦ δράματος, ὅπερ ἐπὶ ἀρχαίας ὑποθέσεως βασισμένον, καὶ φέρει τὸ ὄνομα «Βριστής», μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένεται ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ κόσμου.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Π. Ε. Σ. Αἱ νομικαὶ διατάξεις εἶνε βρέφη, τὰ ὅποια ὀλίγον κατ' ὀλίγον μορφοῦνται. Δὲν πρέπει νὰ εἰσθε ἀπαίτητικὸς. Ὅσα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἡ Ἀνατολικὴ Χέρσος Ἑλλάς ἐξέδωκε τοὺς νόμους τῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Νομικὴ Διάταξις, ὡς ἂν ἄφρον ἐψήφισεν τὸ ἐξῆς Ὅσοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος πιστεύουσιν εἰς Ἰησοῦν εἶνε Ἑλληνας! Κρίνατε τώρα καὶ σεῖς πῶσοι Ἑλληνας ἀπέμειναν... Σ. Ε. Μασσαλία. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Χ. Α. Σμύρνη. Θὰ εἴμεθα πολὺ ἐρωσῆται, ἂν ἐβραβεύομεν τὴν γνώμην σας. Εἰγνωμονοῦμεν ἐν τούτοις διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἑβδομάδα ἀγάπην, καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐλπίζομεν νὰ τὴν καταστήσωμεν ἀξίαν τῆς εὐνοίας σας. Γ. Ψ. Ιανία. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Γράφομεν, θεωρήσαντες τὴν σιωπὴν ὡς κατάφασιν. — Εὐ.

Ρ. Ὁθησοῦν. Γράφομεν. — Σ. Μ. Κ. Ἀπολιρ. Ἐπίσης — Ἐπιγράματι. Ὑπάρχουσι καὶ τοιοῦτοι εἰδους πίθηκοι, οἵτινες δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ αὐθιγῶς ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ἐν ὀκνηρίᾳ κατακείμενοι, συρίζουσι κάποτε διὰ νὰ μὴ λησμονῶνται. Ἑλληνιστὶ καλοῦνται Ἰαχοί. Ἴδετε καὶ Ζωολογίαν Ψαρά σελ. 161. — Κυνηγοῦς Γ. Κ. Σ. Α. Ν. Σ. Σμύρνη. Ὑποθέτομεν, ὅτι ἐνοήσατε. — Σ. Α. Γαλάζιον. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα στέλλονται. Συγγνώμην διὰ τὸ λάθος. — Ἰωσήφ. Σμύρνη. Ἄλλοτε μάλιστα. Ἡ ἀποστολὴ βοστρούχων ἐθεωρεῖτο τιμὴ καὶ δέγμα ἐδλαδειᾶς ἔξοχον. Κωνσταντῖνος ὁ Πρωγωνάτος ἐπεμφε τῷ Πάπᾳ Ρώμης Βενεδίκτῳ Β' τινὰς ἐκ τῶν βοστρούχων τῶν τέκνων του, βασιλεὺς δὲ τις τῶν Βουλγάρων ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοὺς ἰδιοὺς του. Ἄλλοτε καὶ ὠρίζοντο εἰς αὐτοὺς ἀλλὰ τότε; ἴσως ἐγένετο κινῶν τὸ ὄφρον τοῦτα διὰ τοῦ ἔρωτος, ὥστε ἂν ἔλειπον καὶ τὰ... ἔνεα; — Π. Α. Παπαδοῦ παρεβάρη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν μας, κατὰ τὸ ρομάτο ἀρομάτο. Τὸ ὄφρον εἶνε ἐνωμοτία, σημαίνουσα κυρίως ἑμιλὸν ἐνωμοτῶν, ὅλον ὅτι ὀρκισμένων πολεμιστῶν (ἐν ὄνομι). Τὴν πεντηκοστὴν ἀπετέλουσαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα 4 ἐνωμοτίαι, τὸν δὲ λόχον 16. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ἐκάστης ἐνωμοτίας, φαίνεται, δὲν ἦτο ὠρισμένος, διότι ἄλλοτε ἀναφέρεται, ὅτι εἶγε 32, ἄλλοτε 36 καὶ ἄλλοτε 25 μόνον. — Σ. Μ. Λεσθάρ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Γ. Β. Σεβαστοπόλει. Εὐχαριστοῦμεν. Παραγγελία διεβιβάσθη. Ἀπαντήσομεν ταχυδρομικῶς. — Γ. Α. Ἀκριβῶς ἰδοὺ τί ἀνέγγαμεν προχθὲς περὶ ὀμωνομίας ἐν τινὶ Ἰταλικῷ φύλλῳ, ὅτι ὁ ὠψιφάνος τοῦ δημ. Θεάτρου τῆς Βονωνίας καλεῖται Ἐμίλιος Ζολά. Νὰ εἶνε ἄρα γε καὶ αὐτοὺς τῆς πραγματικῆς σχολῆς; ... Ἄλλὰ μήπως καὶ ἐν Ρώμῃ δὲν εἶνε καλὸς τις βαρβάνος ὀνομαζόμενος Ἀδελφῖνος Πάττος; — Δ. Ἄν τὸ ἄφρον ἐκεῖνο ἐθεώρησε κακόν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὑπὸ ἔποψιν τινὰ εἶνε ὄλος... πτέρνα! — Χ. Π. Καλάμας. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν καὶ γράφομεν. — Μ. Μ. Α. Δραμάτιον ὁ Κλέφτης Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως νομίζομεν, ὅτι ἔγραψε ὁ κ. Ἀδραάμ Dreyfus. Ἄλλ' ἀνάγεται εἰς τὴν ὠραίαν ἐποχὴν τῶν Κλεφτῶν καὶ οὐχὶ τὴν τῶν κλεπτῶν. — Ἐξετάστῃ. Συμπτώματα δηλητηριάσεως ἐκ μὴ καλῶς γανωμένου χαλκίνοιο μαγερικοῦ σκεύους ἐξηγοῦνται ἐκ τῆς συνπαρέφως ἐν τοῖς φαγητοῖς ποσότητος τινος χαλκοῦ, ἀλλὰ συμπτώματα δηλητηριάσεως ἐκ φαγητοῦ καλλιστης ποιότητος παρασκευασθέντος ἐν προσαφῶς γανωμένῳ σκεύει, προῆλθεν ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς χρήσεως πρὸς γάνωσιν ἀκαθάρτου κασιτέρου (καλάι), ὅστις περιέχει συνηθῶς τὸν δηλητηριωδῆς ἐπιπεργόοντα μόλυβον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἴνα κριθῶσι τὰ ἐκδοθέντα βιβλία, θέον ἢ ἀποστέλλονται εἰς δύο ἀντίτυπα. Ἄλλως ἀναγγέλλονται ἀπλῶς.

Ἐξεδόθησαν

Κλεις εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα, Ἐμμ. Γαλάνη, Ραφωδία, Α, Β. Ἐκδότης Α. Κωνσταντινίδης. Ἐν Ἀθῆναις.

Ἰσοζύγιον εἰσπραξέων καὶ δαπανῶν τῶν Ἑρητικῶν Τελωνείων, ὑπὸ Ν. Σταυράκη. Ἡράκλειον.

Ἐκθεσίς πρὸς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν, ὑπὸ Ν. Σταυράκη. Ἡράκλειον.

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Χριστιανῶν καὶ Ὀθωμανῶν, πόημα, Κων. Παπᾶ Ἰρ. Μπόμπα.

Πρὸς τὰς Ἀγιωτάτας Ἀποκεφαλούς ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, ὑπὸ Ὀρθοδόξου. Ἱερουσαλήμ.

Ἀγγέλλονται

Πολιτικὴ Διοικονομία, Boissard, Colmet-Daage καὶ E. Glasson, μεταφράσις Ἀριστείδου Μαξίμου Δασκάλου.

Κυανὴ Ἐπιθεώρησις, φιλολογικῆ, ἐπιστημονικῆ, καλλιτεχνικῆ, ἐκδοθησομένη κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐν Πειραιεῖ.

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Table with 3 columns: Prize number, Name, and Location. Includes entries for 235, 236, 237-242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257-258, 259.

(Ἐπεταί συνέχεια).

TIMAI — ΑΓΓΕΛΙΟΝ Ὅ στίχος ἀπαξ λ. 40, δις 75, τρίς δρ. 1. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ δρ. 15 κατ' ἔτος. — Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς δρ. 10.

Advertisement for MARGARITA 100N PARARTHMA THE EBDOΜΑΔΟΣ, featuring Mme Emile de Girardin and G.H. Dikens. Price: ἀντὶ δραχ. 3.

Advertisement for MYΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ K. ΜΕΡΟΥΒΕΑ ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, featuring Α. Α. ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ Η ΑΝΤΩΝΙΝΑ. Price: ἀποστέλλεται ὡς δέγμα τὸ ἄ φύλλον.

Advertisement for ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΑΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ, featuring ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΚΟΡΙΝΘΟΥ-ΑΙΓΙΟΥ-ΠΑΤΡΩΝ and ΓΡΑΜΜΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ-ΑΡΓΟΥΣ-ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ-ΜΥΑΩΝ. Includes shipping rates and schedules.